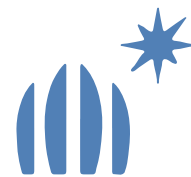

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLII | NÚM. 2178
2,90€ | 20 JUNY 2021

Lorenzo Moscia

**NATHALIE
BECQUART**
sotssecretària
per al Sínode
dels Bisbes

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3 i 8-13)

«Calen dones a la
cúria romana i a
totes les esglésies»

L'abat de Poblet anuncia la reobertura de l'hostatgeria interior al juliol (p. 18-20)

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

La missa de cada dia
a les 19.15 h a Ràdio Estel

SEGUEIX-NOS

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play

Per una Església sinodal

En aquest *Catalunya Cristiana*, el nostre corresponsal a Roma, fra Bernat Folcrà, monjo cistercenc, entrevista sor Nathalie Becquart, germana xaveriana i teòloga francesa, que visqué a Beirut just després de la guerra, treballant amb refugiats i amb nenes orfes i, ara, és la nova sotssecretària del Sínode de Bisbes. Una dona amb una responsabilitat eclesial tan alta és un altre missatge esperançador que llança el papa Francesc.

Sor Becquart és experta en sinodalitat, és a dir, en l'art de caminar junts en el si de l'Església. Un art sempre inclúsiu, on tots som actors i hem d'escoltar-nos recíprocament: homes i dones, grans i joves, laics i preveres, religiosos i religioses. Segons ella, això implicarà «processos de reconciliació», un dels elements clau de l'espiritualitat sinodal. El repte és com viure les diferències que són en l'arrel dels conflictes. Escoltar és una forma excel·lent d'estimar.

Una Església sinodal en un món global, en una interdependència que el Covid ha fet encara més palesa, és una comunió missionera que viu el repte d'articular el respecte i l'expressió de les cultures locals diferenciades. Els cristians sempre haurem de viure en reciprocitat amb el món, amb les altres religions i confessions, responent a les

crides que ens fa l'Esperit Sant per tal de servir el bé comú de la societat, la pau i la justícia, amb un estil que combini, alhora, la novetat i la fidelitat.

Als dos sínodes anteriors, sobre els Joves (2018) i sobre l'Amazònia (2019), es van viure experiències de gran fraternitat i alegria, i es va posar l'accent en la inculturació. Els seus missatges han preparat els pares i mares sinodals per al proper que porta per títol: «Per una Església sinodal: comunicació, participació i missió.» De fet, és tornar a les arrels, perquè la pròpia Església antiga, durant molts anys, fou una Església sinodal, que desconeixia l'episcopat monàrquic (A. Brighenti).

Un tema de fons, transversal, que cal desitjar que il·lumini processos com el que de fa mesos ha emprès l'arxidiòcesi de Barcelona, amb la voluntat de crear noves comunitats pastorals al servei de l'evangelització. Màrion Roca, que des de fa tres anys ocupa el càrrec de secretària general i gran cancellera d'aquest arquebisbat, en una entrevista que li fa Carme Munté a *Galilea.153*, la revista del CPL, aposta també per «una Església que camina, que demana participació i que també ens fa preguntes», un treball sinodal que «representa revitalitzar organismes de participació, parlar dels consells i de la implicació de tothom, sortir i donar testimoni».

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

15
Vida eclesial

23
Opinió

24
Reportatge

28
Carta dominical

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Cultura

38
Societat

46
Agenda

47
Des del carrer

Compartir la pròpia intimitat

PÀGINA 24-27

36
Exposició sobre el Corpus Christi a Barcelona

El Camí de Sant Josep, proposta de fe i cultura

PÀGINA 21-22

Nova campanya de Missions Salesianes

PÀGINA 34

47
Samuel Gutiérrez, nou prevere de la diòcesi de Sant Feliu

La setmana en tuits

SILVIO JOSÉ BÁEZ
@SILVIOJBAEZ

Bisbe auxiliar de Managua (Nicaragua)

La situació de Nicaragua és molt preocupant. La dictadura referma la repressió cada dia i està disposada a tot per impedir eleccions lliures. No perdem l'esperança. Creguem en la força de la veritat i de la solidaritat, i mantinguem-nos units. Que Déu beneeixi Nicaragua!

SALVADOR MACIP @MACIPSO1
Metge, científic i escriptor

A tots els estudiants de selectivitat: espero que les preguntes no hagin sigut gaire difícils! (Qui m'hauria dit fa 33 anys, quan era un d'ells, que un text meu acabaria fent companyia als de la Roig, el Guimerà i la Rodoreda... grandíssim honor!)

NATÀLIA GARRIGA
@NATALIA_GARRIGA

Consellera de Cultura

Avui és el Dia Internacional dels Arxius, dins de la setmana #SIA2021 La pandèmia ha fet que la presència digital de l'arxiu, ja molt important els darrers anys, s'hagi desenvolupat encara més. Treballem per digitalitzar la cultura en tots els àmbits

XAVIER ROCA BAS @XROCABAS
Delegat de l'Oficina de Comunicació del bisbat de Girona

La remodelació del Museu Tresor de la catedral de Girona s'inaugurarà el divendres 25 de juny

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Sardana i havanera

La sardana és protagonista de la nostra programació, des de fa ja més de dues dècades, tots els diumenges a les 9 del matí, actualment fins a les 10.30. És l'espai *Tot sardana*, presentat per Gerard Carrión, amb actualitat, novetats discogràfiques, entrevistes i l'agenda d'aplecs, ballades, concerts i concursos. A més, inclou uns minuts dedicats al certamen «La Sardana de l'any». Una altra de les marques pròpies és la gran quantitat de peticions de peces que el programa rep dels oients. Hi ha concursos, oberts a tothom, en què es regalen discos i lots de productes de neteja, per gentilesa de Codina.

D'altra banda, els dissabtes de 9 a 10h i també amb Gerard Carrión, s'emet el programa *Sons de la terra*, dedicat al món de l'havanera, a la música tradicional i a la cultura pròpies de Catalunya. Cada setmana conversem amb un grup d'havaneres per conèixer la seva trajectòria professional, així com les novetats discogràfiques, els seus projectes i sobretot la seva música. La segona part inclou les peticions dels oients, apunts d'actualitat i diferents concursos.

L'efemèride de la setmana

23 de juny del 1894: a París es funda el Comitè Olímpic Internacional, que aplega els ideals de pau per a l'esport.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Agustí Codinach

El dret a rebre la vacuna contra el Covid-19 és universal, i això inclou un col·lectiu tan vulnerable com les persones sense sostre. Per aquesta raó, el divendres 4 de juny l'hospital de campanya Santa Anna de Barcelona va vacunar totes les persones sense llar que ho van voler. En aquest cas, es va fer servir la vacuna Janssen, que s'administra en una sola dosi.

MIRADA AL MÓN

Perseverança

Una de les característiques del nostre temps és la immediatesa. Ens hem acostumat a obtenir-ho tot a l'instant, sense espera i sense esforç. Tenim la tendència i el costum d'abandonar i substituir ràpidament tot allò que no funciona o que simplement no ens agrada: els aparells, els instruments, la feina, fins i tot les relacions personals. Ens trobem en una època de poques conviccions, de lligams inestables i de canvi fàcil i constant en molts àmbits.

Una conseqüència associada a la fluïdesa del modern estil de vida és

La perseverança en els compromisos és una demostració de maduresa i fortalesa

JOSÉ MIGUEL HERNÁNDEZ LÓPEZ
Historiador

El 16 d'abril del 1938 el diari *Treball*, de clara orientació comunista, informava que «els feixistes han celebrat la Setmana Santa afusellant el diputat català Carrasco i Formiguera. Era un home honrat i un polític honest». No va ser l'únic diari que va publicar la notícia: *La Publicitat*, *La Humanitat*, *Solidaridad Obrera*, *Euzkadi*, entre d'altres d'àmbit nacional i internacional. Amb més o menys detall, tots van ressaltar la figura d'un polític que va abandonar la militància a Acció Catalana perquè, com a partit, no havia defensat l'Església en el debat parlamentari sobre l'ensenyament religiós, previ a la promulgació de la Constitució del 1931.

Catalanista i republicà convençut, conseller del primer govern de la Generalitat, va manifestar en tot

la feblesa dels compromisos personals. Hi ha qui afirma que no és possible adquirir compromisos «per a tota la vida», quan tot està tan obert al canvi. Fins i tot s'argumenta que no és bo ni és humà comprometre's a res a llarg termini, perquè la nostra manera de ser i de pensar va evolucionant amb el temps, igualment com canvia el nostre organisme i com canvia el context en el qual vivim. En realitat, plantejaments d'aquesta mena poden portar a la dispersió, a la incongruència i a la inestabilitat.

És cert que prenem les decisions amb les dades que tenim en un moment determinat, i que noves informacions o noves experiències ens poden aconsellar decisions diferents: allò que ens sembla bo o possible un dia, pot resultar negatiu

LA SAL DE LA TERRA

Carrasco i Formiguera

moment un rebuig ferm a la violència, advocant sempre per la negociació i el diàleg constructiu. Radical en els fins i moderat en els mitjans, va haver de sortir de Catalunya després de les amenaces que va rebre per part dels anarquistes, que el denunciaven per la seva condició de catòlic i amic dels jesuïtes.

Detingut el març del 1937 per les autoritats franquistes quan, amb la seva família, mirava de fugir a França, iniciava un tortuós camí que acabaria amb la seva mort,

Va manifestar un rebuig ferm a la violència, advocant sempre per la negociació i el diàleg constructiu

AGUSTÍ BORRELL

Vicari general de l'orde del Carmel Descalç

o inassolible més endavant. Tanmateix, la persona humana necessita créixer amb constància i avançar en una direcció, amb uns objectius clars i assumits conscientment.

El canvi és necessari en la vida humana, i l'adaptació a les noves circumstàncies ha de ser permanent, però sempre amb coherència i amb fidelitat als ideals i a les persones. La perseverança en els compromisos presos no és un signe d'immobilitat ni de falta de llibertat; més aviat és una demostració de maduresa i fortalesa.

Sense perseverança, la nostra vida perd el rumb i el sentit, i resta a mercè de les circumstàncies i de la improvisació i, paradoxalment, aleshores perdem el control de nosaltres mateixos i deixem de ser veritablement lliures.

després d'un Consell de Guerra, el 9 d'abril del 1938. En una carta que Jacques Maritain va enviar al diari *The Times* comentava que l'objectiu per part de Franco de posar fi a l'autonomia catalana quedava prou il·lustrat amb l'execució de Carrasco i Formiguera, que definia com un home íntegre i universalment respectat.

En les seves cartes des de la presó de Burgos va manifestar sempre una gran força d'ànim i, segons el testimoni del pare Romaña, jesuïta, va afrontar amb serenitat d'esperit el moment de l'execució. Però els serveis de propaganda franquista, per boca del dominic Antonio Carrión, van aprofitar l'ocasió per confirmar que la sentència s'ajustava a dret perquè va morir cridant: «Visca Catalunya lliure!»

UN NOU LLINDAR

És urgent un retorn explícit a l'Evangelí

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

És una qüestió d'urgència. No ens podem perdre discutint teories mentre hi ha tanta necessitat a aclarir, tants problemes a solucionar, tanta gent que espera resposta a preguntes que aparentment no entenen, tants interrogants que fan minvar la confiança, tanta malaltia a vèncer, tanta por que convé superar... Algú, en una reacció espontània, ha dit: «És com si Déu no hi sigui!» Pensem que els apòstols ja van tenir aquesta sensació quan dins la barca tot trontollava, mentre Jesús dormia i ells no podien amb el vent i la tempesta. Tornar a l'Evangelí és confiar en Jesús i fer fora la por, tota por!

Però no estam sols. Déu mai no abandona la seva Església. Al llarg de la història s'han viscut i superat temps difícils. S'han vençut temptacions fortes. S'ha peregrinat amb la confiança posada en aquell que ha assenyalat la ruta. D'on venen les pors? Per què tanta desconfiança, si el Senyor és amb nosaltres? És veritat que dubtar és molt humà, però potser ens costa entendre Jesús quan ens diu: «Jo seré amb vosaltres cada dia» (Mt 28,20).

L'ambient generalitzat de crisi econòmica causat per la pandèmia encara activa, a més del patiment en moltes persones i famílies per l'escassetat de recursos materials bàsics, també infon una sensació generalitzada de desconfiança. L'atur, com a notable exponent d'aquesta situació, relega a la impotèn-

Tornar a l'Evangelí és confiar en Jesús i fer fora la por, tota por!

cia una part nombrosa de la població, sobretot jove, que contempla amb por el seu futur.

Davant tot això, l'Església ens convida a alçar la nostra mirada cap a Déu i confiar-hi, ja que «l'amor que Crist ens té ens obliga» (2Co 5,14). L'existència cristiana dona raó d'una cosa fonamental que no podem oblidar: «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut. Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell. On hi ha amor no hi ha por, ja que l'amor, quan és complet, treu fora la por» (1Jn 4,16.18). L'amor, aquest Amor de Déu, del qual en participa el nostre, venç la por, tota por.

És urgent, doncs, un retorn explícit a l'Evangelí. Qui sap si certes vegades la nostra indecisió és fruit de buscar més el blindatge de les seguretats i no el risc de la confiança? Fem nostra la recomanació que fa Pau al seu deixeble Timoteu: «Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny» (2Tm 1,7). Amb aquest «esperit» podem presentar-nos amb la cara ben alta i vèncer els contratemps i la por. Al costat de Jesús, tot canvia, amb Ell és possible afrontar els reptes del nostre temps i recuperar de nou la confiança. Deixem que el seu amor ens domini i visquem no tant per a nosaltres mateixos, sinó per a Ell i per als altres, germanes i germans nostres.

«El meu somni és que aquesta Església sinodal sigui sempre una Església inclusiva»

**Nathalie Becquart, sotssecretària
del Sínode dels Bisbes**

© Lorenzo Moscia

La germana Nathalie Becquart és la primera dona nomenada sotssecretària per al Sínode dels Bisbes.

Sor Nathalie Becquart, germana xaveriana, és la primera dona en ser nomenada sotssecretària per al Sínode dels Bisbes, amb dret a vot. Ha estat directora del Servei Nacional per a l'Evangelització dels Joves i per a les Vocacions de la Conferència Episcopal de França, i està especialitzada en Eclesiologia amb investigacions sobre la sinodalitat.

Quines són les experiències eclesials i vocacionals que més l'han marcat?

Vaig créixer en una família cristiana, en una escola cristiana, vaig ser escolta. Després dels meus estudis de comerç a França, vaig fer una experiència personal de Crist en uns exercicis espirituals de sant Ignasi. Però l'experiència que més em va marcar va ser l'oportunitat que vaig tenir d'anar, després dels meus estudis, com a voluntària al Líban. Vaig passar un any a Beirut, del 1992 al 1993, just després de la guerra civil. Vaig ensenyar en un col·legi, vaig treballar amb els refugiats i els nens orfes. Aquells anys difícils posteriors a la guerra em van marcar i van fer

«Les dones representen la meitat de la humanitat, no és possible no escoltar-les»

«En certa manera, el conflicte al Pròxim Orient i a Terra Santa és la matriu, l'expressió de tots els conflictes del nostre món»

que descobrí la meua vocació a la vida religiosa, prenent consciència de la diversitat que hi havia en aquell país, amb la presència dels musulmans i de l'Església. Després, ja en el meu camí de responsabilitat eclesial, una experiència molt profunda i que em va transformar molt va ser la preparació del Sínode dels Joves, el març del 2018. Vaig prendre part activa en el Sínode dels Bisbes durant el mes d'octubre. Això em va portar durant aquests dos darrers anys a voler especialitzar-me en Eclesiologia i fer una recerca sobre la sinodalitat. Fent això he rebut la crida del papa Francesc per ser consultora del Sínode dels Bisbes i, de seguida, sotssecretària: és la crida de l'Església que ens convoca i està en consonància amb la meua vocació xaveriana i ignasiana. Ja al Líban vaig descobrir aquesta dimensió de l'Església en diàleg amb les altres religions i amb aquells que són diferents.

El seu nomenament ha suscitat resistències? Espera dificultats?

Sobretot he rebut una reacció molt positiva al meu nomenament.

Des de l'anunci oficial he rebut centenars de missatges d'ànim i d'alegria d'arreu del món, de part de moltes dones laiques i religioses, però també de molts homes, sacerdots, bisbes, cardenals. Aquest nomenament de l'Església alegra a molta gent, perquè convoca les aspiracions de moltes persones d'arreu del món i no només dels cristians. He rebut molts missatges de persones del món econòmic, polític, d'amics musulmans, jueus, budistes... És una qüestió molt important la de la igualtat, la de la relació, la de la col·laboració entre home i dona. Hi ha moltes persones en el món que hi aspiren perquè encara som una mica lluny. Veure que l'Església es mou també dona esperança perquè la igualtat i la col·laboració entre home i dona també es moguin en la societat. És una aspiració que no només toca les dones, sinó que cada vegada hi ha més homes que volen avançar en aquest sentit.

Partint de la seva experiència al Líban, com veu la realitat de Terra Santa?

El 2014 teníem el projecte de fer una peregrinació nacional amb els estudiants francesos a Terra Santa. Vaig tenir ocasió d'interactuar amb patriarques, musulmans, jueus... però al juliol d'enguany va haver-hi el conflicte, molt fort, a Gaza, i vam haver d'anul·lar la peregrinació. Va ser una decisió molt difícil. Per a mi, l'objectiu de la sinodalitat està completament articulat amb la proposta del papa Francesc a *Fratelli tutti* de construir la fraternitat humana, l'amistat social. La sinodalitat no és només una organització a l'interior de l'Església, la sinodalitat sempre és missionera i va amb el diàleg amb el món, amb el diàleg interreligiós, ecumènic, per servir el bé comú de la societat, la pau i la justícia. En la meua missió aquí sento la crida a establir una connexió molt forta amb el poble de Déu i les Esglésies locals. Per això, tant la situació de pandèmia com la de la violència les porto a la pregària. El viatge del papa Francesc a l'Iraq va oferir un gran missatge d'esperança al món: en qualsevol conflicte som cridats a construir la pau. La sinodalitat va amb aquesta cultura de diàleg, de trobada, que passa per un camí de

«L'Església sempre ha de servir en reciprocitat amb el món»

reconciliació.

Com podem els homes aprendre de les dones a créixer en una ètica de la cura?

El més bonic que Déu ha creat és haver-nos fet home i dona. Aquí hi ha una diferència que, per a mi, és de l'ordre del misteri, on el més important en la relació home-dona és la igualtat, el respecte i, sobretot, la reciprocitat. Les dones es tornen més dones en la relació amb els homes i els homes es tornen més homes en la relació

La religiosa francesa té una àmplia experiència amb joves.

amb les dones. És perillós atribuir la cura només a les dones. Seria com limitar la cura només a l'àmbit de les dones. També hi ha homes amb una gran preocupació per tenir cura dels altres. En la pastoral de l'Església és molt més fructífer per a la missió treballar plegats homes i dones, compartint les nostres mirades, perquè un no té sempre la mateixa mirada. En els darrers sínodes s'ha parlat molt d'implicar més les dones en els processos de decisió, de respon-

«Qualsevol que sigui el conflicte, l'Esperit Sant pot obrir camins per ser artesans de pau»

sabilitat. En l'economia i en la política és freqüent cercar les dones en situació de crisi, però no s'haurien de buscar només quan hi ha crisi, sinó tendir a l'alteritat, fonamental en la societat i en l'Església, i que l'experimentem amb persones d'una altra religió. Per a mi, l'aposta és l'antropologia de l'alteritat, on un no existeix sense l'altre; sortir d'una visió de competició, on uns dominen els altres amb una espiral de violència, per entrar en una visió de col·laboració, de relació, de reciprocitat en la nostra missió comuna. Les dones representen la meitat de la humanitat, no és possible no escoltar-les. El desafiament no és només que hi hagi dones en la cúria romana, sinó en totes les esglésies i en tots els llocs.

Quin és el paper de l'Esperit Sant en la sinodalitat de l'Església?

Una Església sinodal és una Església de l'escolta, de l'escolta de tots, però en particular de l'escolta dels joves, de les dones i dels més pobres. Quan mires la situació de la pandèmia, les primeres víctimes de la crisi econòmica, de l'atur, de les dificultats, són els joves i, entre ells, les dones. L'Església sinodal va amb aquesta escolta de tothom, que és i ha de ser una escolta de l'Esperit Sant. El desafiament de la sinodalitat és discernir i respondre a les crides que fa l'Esperit Sant a l'Església per servir el món. Una Església sinodal és una Església que discerneix, oberta a la sorpresa, a la novetat de l'Esperit Sant, que sempre ens porta cap a una nova Pentecosta, com amb el Concili Vaticà II. L'Esperit Sant inspira l'Església sempre amb una combinació de novetat i de fidelitat. L'Església està a punt per canviar, però amb fidelitat al dipòsit de la fe, de l'origen, tenint en compte la realitat. No l'ideal i el somni, perquè l'Esperit Sant sempre ens condueix d'una manera molt encarnada, prenent en consideració la realitat.

Els Sínodes dels Joves i de l'Amazònia, quins elements ofereixen per il·luminar la crisi del Covid i construir un futur millor?

La crisi del Covid ha destacat amb força els resultats del Sínode dels Joves i del Sínode de l'Amazònia. Hem pres més consciència de la interdependència de tots els

El somni d'aquesta xaveriana és que l'Església sigui inclusiva.

éssers humans, de tots els països, de la crida més gran a la solidaritat. La reflexió conjunta de *Laudato Si* i *Fratelli tutti* posen llum en aquesta interdependència i la crisi del Covid revela encara més les il·legalitats. A l'Amazònia és terrible, les poblacions indígenes estan molt tocadetes per la pandèmia, per la manca de recursos i mitjans, i hi ha moltes dificultats al Brasil. El crit de l'Amazònia ressona encara més fort avui. Alhora, són dos sínodes que han posat l'accent sobre la inculturació. No podem ajudar els joves sense caminar amb ells i sense comprendre la seva cultura, i és el mateix per a l'Amazònia. Els reptes de l'Església sinodal i els del nostre món, abordats per *Fratelli tutti*, són com articular alhora un món

«El repte és viure una gran proximitat i escolta entre els pastors i els deixebles missioners, els batejats»

globalitzat, interdependent, amb el respecte i l'expressió de les cultures locals diferenciades. Això va amb la reforma del papa Francesc d'anar cap a una forma més gran d'inculturació, de descentralització i de trobar una manera d'estar unit en la diversitat que no sigui uniformitat.

Un repte enorme...

Això toca la qüestió clau per a l'Església: com estar en comunió dins de realitats locals i de diferents expressions de viure la fe. I és també la qüestió clau en la societat: com viure plegats en les diferències. En certa manera, el conflicte al Pròxim Orient i a Terra Santa és la matriu, l'expressió de tots els conflictes del nostre món, perquè allà hi ha una gran densitat

© Lorenzo Moscia

intergeneracional és del mateix ordre que el que és intercultural. Es tracta d'avançar junts homes i dones, joves i ancians, laics i sacerdots, religiosos i religioses. L'Església sempre ha de viure en reciprocitat amb el món.

Quina seria una espiritualitat de la sinodalitat?

L'espiritualitat de la sinodalitat és un dels elements de l'espiritualitat de la reconciliació. Hi ha l'experiència de Ruanda, que l'any 2000 va celebrar un sínode sobre la reconciliació i per la reconciliació després d'un genocidi que va ser l'horror total. S'ha fet un camí en el qual l'Església hi ha contribuït. Qualsevol que sigui el conflicte, l'Esperit Sant pot obrir camins per ser artesans de pau, coneixent els actors de pau i parlant amb ells.

Què somia per al proper Sínode?

Jo he viscut l'Església com un somni, per totes les satisfaccions que he experimentat amb el Sínode

de dels Joves i amb el Sínode de l'Amazònia, experiències de gran fraternitat, de gran alegria. El meu somni és que aquesta Església sinodal sigui sempre una Església inclusiva, on tots siguin actors. El somni sempre és que el que es viu al Sínode també es visqui arreu del món i a tots nivells. El somni per al proper Sínode és que l'Església continuï avançant en la posada en marxa molt concreta d'aquesta sinodalitat, permetent l'experiència de l'escolta mútua, del discernir plegats en aquest esperit de fraternitat, d'igualtat. El tema del proper Sínode serà *Per una Església sinodal: comunió, participació, missió*. Siguis jove o vell, savi o il·letrat, ric o pobre, tots podem viure amb la fe que l'Esperit Sant parla a través de cadascú, no només a través de qui té una gran responsabilitat. El repte és viure una gran proximitat i escolta entre els pastors i els deixebles missioners, els batejats.

de diferències, amb la presència de diferents religions. Hi ha una concentració de dificultats i de camins possibles per viure. No hi ha cap altre camí que el de cercar viure plegats. L'Església sempre és una comunió missionera: el que és missionera és la comunió. El compromís perquè l'Església serveixi a aquest camí de diàleg, de pau, de reconciliació del món, és que ella mateixa visqui aquest diàleg entre les diferents sensibilitats, entre les diferents Esglésies segons la cultura.

Un altre punt clau del Sínode dels Joves és la intergeneració, com viure plegats els joves i els més ancians. El Papa, cada vegada que parla dels joves, sempre parla dels ancians. Per a mi, el que és

LUNET
FACILITY SERVICES

Nou i Pou
FUNDACIÓ

CUIDEM LA TEVA SEGURETAT

Servei de neteja i desinfecció.

Sol·licita informació
lunet.es · comercial@lunet.es · 902 010 977

SABER ESCOLTAR

Iniciar-se en el Nou Testament

Vaig escriure, la setmana passada, sobre la lectura de l'Antic Testament. L'Església el llegeix amb veneració, perquè també és Paraula de Déu. En la litúrgia eclesial, la comunitat cristiana no oblida els fets de la revelació veterotestamentària, que té un nexa ben estret amb la doctrina catòlica. La revelació de l'Antic Testament forma part de la revelació total que té el seu compliment ple en Jesucrist. De manera que allò que és vell troba el cim en el Fill de Déu, encarnat per a nosaltres i per a la nostra salvació.

Què recomana Raymon Brown sobre els primers passos per a la lectura del Nou Testament? Els lectors podrien començar pels «evangelis» de sant Marc i de sant Joan. Després haurien de fer cap al llibre dels Fets

dels Apòstols que narren els primers passos de les comunitats cristianes.

Caldria tenir una noció de les cartes dels apòstols, per exemple, de la primera carta del sant Pau als cristians de Corint i l'adreçada als Efesis. També la primera lletra de sant Pere. Així s'assoleix el primer panorama de l'Església catòlica i que la persecució fou llavor de nous cristians. Molts donaren la vida amb goig per la fe en Jesús.

Possiblement, seria millor començar la lectura-estudi pel Nou Testament. Per passar després a l'Antic. De fet tots dos testaments es complementen i l'ordre de la lectura cadascú el pot escollir.

L'esquema que recomano asseguro que, fins i tot, és divertit. A la Bíblia, a més de les accions mal

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

fetes, hi ha també bon humor. S'hi troben grans aventures que retenen l'atenció de la vida humana i grans ensenyaments fruit de l'experiència de segles. Els orientals tenien una visió de l'existència a la llum de Déu. I per això, traspuen humanitat.

A la llum de la Sagrada Escriptura s'aprèn el camí de cadascú, cridat a viure en la bonesa humana de la qual ens dona una lliçó sublim i culminant de l'home vers el qual convergeix tota la Paraula. El terme que ens alligona i ens fa forts és la Creu i la Llum.

A la Bíblia hi trobem grans aventures i grans ensenyaments

P-J YNARAJA

Capellà del Montanya
ynaraja@gmail.com

Hi va haver comunitats, que s'anomenaven elles mateixes cristianes, i que avui neixen, demà creixen, després deriven en propòsits estrambòtics, i més tard es dissolen. Aquests desenganys fa que alguns es defineixin com a cristians de parròquia. Ara bé, tot i l'aparentment encertada resolució, cal preguntar-se, què és i com és una parròquia?

No pretenc aportar estudis jurídics, ni tan sols redactar cap assaig. Només em limito a considerar aspectes que crec apropiats per millorar detalls de la vida de l'Església.

La parròquia llatina és territorial. Aquest detall configura en el seu organigrama. No n'era als seus inicis en els quals les comunitats s'establien a les grans ciutats de l'Imperi. Va aparèixer com a fenomen carac-

A PROPÒSIT DE...

Territorialitat i compromís

terístic de la vida rural. Després va ser una exigència de la burocratització i control de les congregacions.

Fins i tot, va desaparèixer la litúrgia pròpia peculiar de cada territori, sent absorbides per la llatina. (La permanència de les parròquies mossàrabs de Toledo, que són personals, pot semblar pura anècdota, però més aviat crec que són testimoni entre nosaltres de la diversitat d'embolcalls de la vida cristiana. D'aparició recent són els ordinariats que, en el moment de la seva creació, són personals, però ignoro si als

seus estatuts hi figura la perpetuïtat de totes les seves peculiaritats o si en serà possible alguna evolució.)

Afegeixo que paral·lelament van aparèixer els monestirs i que van influir al seu entorn. I, si dic això, és perquè la biga mestra d'uns i d'altres va ser la territorialitat i la perdurabilitat. M'aturo en un detall monacal. Abans que explícitament s'exigís als seus membres l'*ora et labora*, o tots tres vots, es requeria l'estabilitat i l'obediència, de manera que un noi podia entrar en una abadia i no abandonar-la mai més. L'enterament i la seva tomba estava dins dels seus límits.

Permeteu-me recordar que Jesús va parlar d'unitat i de missió. I que la missa ha de ser una trobada amb Déu i els germans, no una pura coincidència.

La missa ha de ser una trobada amb Déu i els germans

Vida eclesial

Aquesta setmana el Papa no accepta la renúncia del cardenal Marx, entrevistem el pare abat de Poblet, Octavi Vilà, i coneixem el Camí de Sant Josep, una peregrinació per a la família

El purpurat havia presentat la dimissió per la gestió de casos d'abusos

El Papa no accepta la renúncia del cardenal Marx

«Aquesta és la meua resposta, estimat germà. Continua com ho proposes, però com a arquebisbe de Munic i Freising. I si et ve la temptació de pensar que, en confirmar la teua missió i no acceptar la teua dimissió, aquest Bisbe de Roma (germà teu que t'estima) no et comprèn, pensa en el que va sentir Pere davant del Senyor quan, a la seva manera, li va presentar la renúncia: "Aparta't de mi que soc un pecador", i escolta'n la resposta: "Pastura les meves ovelles".»

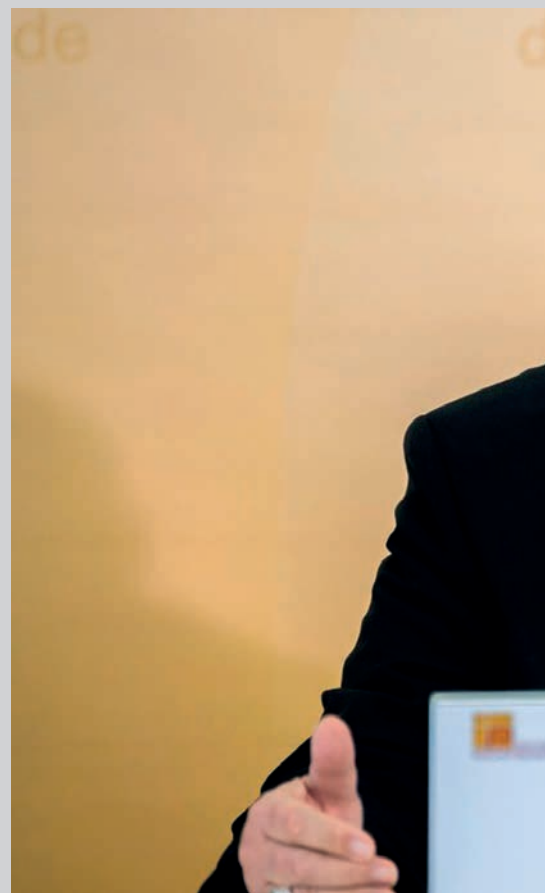
Amb aquestes paraules el papa Francesc rebutja la petició del cardenal Reihard Marx, el qual recentment va presentar la renúncia per la situació de l'Església alemanya davant dels abusos a menors. I afegeix: «Gràcies pel teu coratge cristià que no té por d'humiliar-se davant l'enorme realitat del pecat. Assumir la crisi, personalment i comunitàriament, és l'únic camí fructífer.»

El cardenal Reinhard Marx, arquebisbe de Munic i Freising (Alemanya), havia presentat la seva renúncia al papa Francesc després de reconèixer la seva «corresponsabilitat de la catàstrofe dels abusos sexuals per part dels membres de l'Església en les darreres dècades».

El purpurat, de 67 anys, és membre del Consell de Cardenals que assessorava el Papa en la reforma de la Cúria, coordinador del Consell vaticà per a l'Economia des de la seva creació el 2014 i, fins l'any passat, president de la Conferència Episcopal Alemanya, càrrec des del qual va impulsar el camí sinodal per debatre temes com el celibat, l'ordenació femenina, la moral sexual i l'acollida als homosexuals.

«M'agradaria deixar-ho clar: estic disposat a assumir la responsabilitat personal, no només pels meus propis errors, sinó per l'Església com a institució, que he ajudat a modelar durant dècades», exposa en la seva carta personal al Pontífex, en la qual insisteix que li accepti la renúncia.

«M'agradaria mostrar que no està en

primer pla el ministeri, sinó la missió de l'Evangelí. Aquest és també un element de la cura pastoral. Per tant, li demano encaridament que accepti aquesta dimissió», subratlla.

En relació amb la gestió dels casos d'abusos a Alemanya, el cardenal Marx afirma que «els debats recents han demostrat que alguns membres de l'Església es neguen a creure que hi ha una responsabilitat compartida en aquest aspecte i que, per tant, l'Església com a institució també ha de ser culpada del que ha passat, i per això, desaproven la discussió de reformes i renovacions en el context de la crisi d'abús sexual».

Així mateix, sosté que les investigacions i els informes d'abús durant els darrers 10 anys li van demostrar que va haver-hi «molts fracassos personals i errors administratius, però també errades institucionals o "sistèmiques"».

El cardenal Marx afirma que espera que el seu gest «envii un senyal personal per a un nou començament, per a un nou despertar de l'Església, no només a Alemanya» i anticipa com espera el seu futur: «M'agradaria dedicar els propers anys del meu servei a la pastoral i treballar per una renovació espiritual de l'Església.»

El cardenal Marx havia demanat encaridament al Papa que acceptés la seva dimissió.

CARDENAL MARX
«Etic disposat a assumir la responsabilitat personal, no només pels meus propis errors, sinó per l'Església com a institució»

Informe Moneyval

Per primer cop, Moneyval s'ha expressat sobre l'eficàcia de la lluita contra el blanqueig de capitals i el finançament del terrorisme duta a terme per la Santa Seu i l'Estat de la Ciutat del Vaticà. L'avaluació que es desprèn de l'informe que s'acaba de publicar és positiva: la jurisdicció vaticana ha obtingut cinc judicis d'eficàcia «substancial» i sis d'eficàcia «moderada».

Amb el reconeixement de l'eficàcia de les mesures adoptades, les autoritats de la Santa Seu asseguren el seu compromís de continuar pel camí del ple compliment dels millors paràmetres internacionals i, per això, avaluaran amb cura les recomanacions contingudes a l'informe.

Entre els aspectes en els quals encara cal treballar, Moneyval assenyala el de la justícia, en particular la velocitat dels processos i l'efecte dissuasiu de les sentències al Vaticà.

D'altra banda, en el Vídeo del Papa de juny, Francesc dedica la seva pregària als matrimonis. En el marc de l'any especial dedicat a la família, que va començar el 19 de març, el Papa anima els joves a emprendre aquest viatge compromès, perquè «casar-se i compartir la vida és una cosa bonica».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Escoltar-nos, respectar-nos, discernir junts

El Papa impulsa la preparació d'un Sínode que desitja mobilitzar la sinodalitat a tots els nivells de l'Església. Realment posar-se totes les persones a l'escolta de l'Esperit Sant, des de la feligresia parroquial fins als cardenals i el mateix Papa.

Aquest desig requerirà una metodologia ben dissenyada, combinant presència amb plataformes digitals que facilitin la participació i el processament de les aportacions. Vegem quines actituds té el Papa i què n'espera, de l'Església, en aquest procés. Quan veiem una polarització creixent entre les ideologies, sensibilitats i formes de pensar i tot sembla que es posa en un taulell en blanc i negre (fins i tot dins de l'Església), el Papa ens crida a caminar junts, a parlar-nos, a posar-nos a l'escolta de l'Esperit Sant. Com sabem que ho estem fent? Alguns signes inequívocs són:

- L'escolta mútua, que difícil, de vegades, no interrompre l'altre, no pensar que ja sabem el que ens dirà!, escoltar en profunditat per acollir el que l'altra persona expressa, més enllà de com ho faci.
- El respecte: davant de postures llunyanes o formulades de maneres molt diferents a la nostra, és fàcil posar-se a la defensiva o fins i tot a l'agressiva: contradir, desqualificar i fins i tot insultar. Doncs no: la crida és al respecte de la dignitat de tota persona, sigui com sigui i tingui el càrrec que tingui. Dissentir amb respecte, però empatitzant amb els altres.
- Discernir junts: ningú no ho sap tot, tothom veu algun aspecte de les situacions que potser l'altre no veu. No podem avançar si no ho fem de manera compassada. Discernir junts què ens diu l'Esperit de Déu en aquest moment. Amb pregària i sabent que tots som limitats: ningú no mostra per si sol el rostre de Crist; la diversitat dels carismes i ministeris de totes les persones, unides a Pere, són més eloqüents que qualsevol paraula parcial.

LETICIA SOBERÓN

Tarragona

L'abat del monestir cistercenc explica la clausura de l'hostatgeria exterior

Poblet reformula la seva activitat turística arran de la pandèmia

«El que està passant al monestir de Santa Maria de Poblet no s'entén.» Així començava una carta del lector publicada a *La Vanguardia* el 7 de juny passat que es feia ressò d'algunes informacions publicades en relació amb la clausura de l'hostatgeria exterior (inaugurada el 2010), la reducció dels horaris de visita i l'acomiadament de quinze persones al cenobi cistercenc. Per aclarir la situació, l'abat del monestir, P. Octavi Vilà, respon a les preguntes que li planteja *Catalunya Cristiana*.

Al monestir de Poblet conflueixen diferents actors a l'hora de prendre decisions.

La situació legal, administrativa i organitzativa del monestir sempre ha estat complexa. L'any 1835 l'Estat passà a ser-ne el propietari, tant del monument com de les terres. Aquestes darreres es van vendre en subhasta i l'Estat va mantenir i manté la propietat del monument. L'any 1952 es va cedir l'ús defruit a la comunitat de monjos restaurada l'any 1940 i l'any 1981 la Generalitat va passar a ser la responsable de la gestió del monument. Tot plegat queda reflectit en la

composició del Patronat de Poblet, creat l'any 1929, i actualment presidit pel president de la Generalitat i on hi són representats la diòcesi de Tarragona, el Govern Central i les comunitats de Catalunya, Aragó, València i Balears, a més d'algunes institucions culturals; hi ha, a més, un president d'honor que és el cap de l'Estat.

Quan va ser escollit abat el desembre del 2015 i un cop coneguda la situació econòmica del mones-

JOAN ANDREU PARRA
Redacció
Fotos: Agustí Codinach

El monestir de Poblet ha decidit clausurar l'hostatgeria externa i el restaurant, activitats deficitàries, per encarar el futur millor.

Un nou sistema d'audioguies permetrà una visita més reposada al monestir i es recuperaran les visites guiades amb grups reduïts.

«La pandèmia ha fet inviable la represa de l'activitat hotelera i de restauració, ja abans deficitària»

tir, es temia arribar a haver de prendre aquestes decisions doloroses?

L'Estat va reconstruir durant els primers anys d'aquest segle l'hostatgeria externa i va ser aleshores, quan va entrar en funcionament, que es va crear la Fundació Populus Alba per gestionar les dues àrees diguem econòmiques: visita turística i botiga d'una banda i, de l'altra, hostatgeria i restaurant. D'aquestes dues línies, la primera sempre ha estat positiva en resultats mentre que la segona no ha arribat a ser-ho mai i hi ha hagut problemes seriosos de gestió. La pandèmia no ha fet sinó agreujar la situació amb una llarga aturada de qualsevol activitat que ha fet inviable la represa de l'activitat hotelera i de restauració, ja abans deficitària. Mai un creu que veurà aplicar mesures com aquestes, però per encarar el futur, cal escoltar l'opinió dels experts i valorar-ne el conjunt.

Així, doncs, es reduirà dràsticament l'activitat adreçada als visitants?

L'única activitat que la Fundació Populus Alba ha decidit aturar és l'hotelera i de restauració donada la dificultat econòmica que de sempre ha suposat i que, en minvar els ingressos per visites, de manera radical aquests darrers mesos, ha estat impossible poder reprendre. Un cop superat l'estat d'alarma, la resta d'activitats s'aniran recuperant

progressivament. La part òbviament més dolorosa són els acomiadaments. S'entén perfectament que les persones afectades manifestin el seu malestar, però també cal dir que s'ha arribat a un acord amb els treballadors afectats i no s'han qüestionat en cap moment els motius exposats. La decisió presa per la Fundació Populus Alba ha vingut determinada per les xifres dels darrers anys.

Havíeu considerat altres opcions?

Vista la situació, s'havia valorat fer un concurs, però aquesta opció afectava alhora les entitats bancàries i els proveïdors, majoritàriament de la comarca, i hauria suposat greus perjudicis per a ells i també per al personal afectat, ja que les condicions de la fi de la seva relació laboral hauria estat diferent econòmicament. Respecte al futur de l'edifici de l'hostatgeria, cal recordar que es tracta d'un edifici construït per l'Estat i cedit l'ús a la Fundació; ara amb l'Estat caldrà determinar quin serà el seu futur i en quines condicions. Una aturada tan llarga i tan radical implica una recuperació lenta i no es pot plantejar tornar a la situació d'abans del 14 de març del 2020 d'un dia per l'altre. A mesura que es recuperi la normalitat, anirem recuperant la totalitat de l'activitat turística, ara mateix la recuperació és lenta.

Us heu sentit acompanyats per les administracions?

Sempre ens hem sentit acompanyats per les administracions, també ara en aquesta difícil situació. Acompanyats per totes les administracions implicades en la gestió del monestir i també per les administracions locals més properes. El monestir és un gran complex monumental, el més gran habitat d'Europa, i és obvi que el seu manteniment implica una gran despesa a la qual, gràcies a les administracions, es pot fer front.

Com queda el centre de visitants, en funcionament des de fa només dos anys?

El centre de visitants no s'ha tancat pas, s'obrirà en breu quan d'una banda es reparin els desperfectes causats pels mesos d'aturada, que han estat molts, no ho oblidem, i quan puguem disposar de l'atenció per part del personal que demana. Pensem que es tracta d'un espai tancat que haurà de limitar l'aforament i respectar altres mesures de tipus sanitari avui vigents. És una part essencial de la nova visita turística i que s'ha pogut fer realitat gràcies a les administracions i entitats implicades.

El sistema de visites turístiques al monument també canvia. En quin sentit?

El sistema de visites ja estava en camí de canviar. Molta gent demanava poder fer una visita més reposada, gaudint dels espais, per tant, la generalització de la visita guiada en grups nombrosos segurament ja no sigui avui una opció prioritària; tampoc en molts altres museus i monuments. Aviat entrarà en funcionament un sistema d'audioguies que s'aplicaran als telèfons mòbils, amb diferents nivells de guiatge segons la voluntat de cada visitant; ara es funciona provisionalment amb una aplicació un xic menys elaborada. En conseqüència, ha calgut redimensionar el nombre de guies; cal dir que als qui han deixat la seva activitat se'ls havia ofert consecutivament de continuar, però per motius personals o per tenir ja altres objectius laborals han declinat l'oferta. Dit això, les visites guiades es recuperaran, seran segurament menys nombroses i més temàtiques.

Si el finançament principal del monestir són les visites, considereu factible tornar a recuperar el nombre de visites de l'any 2000?

La xifra de visitants ha anat baixant des de l'any 1993 quan es van superar els 180.000, ja fa uns quants anys, doncs, que està baixant el nombre. L'any 2000 rondaven els 140.000 i l'any 2019, els 80.000. Cal tenir present que una part molt important dels visitants de Poblet provenen de fora de Catalunya i algunes circumstàncies concretes també han influït en aquest descens. Un descens que s'ha produït aquí i a molts altres espais museístics i monumentals. L'objectiu és recuperar visitants tant aquí com, per extensió, a la Conca de Barberà.

El monestir de Poblet tenia activitats culturals consolidades, com el

Festival de Música Antiga o el Festival Internacional d'Orgue, que també us heu vist obligats a cancel·lar. Teniu previst reconduir aquesta irradiació cultural del monestir cap a altres activitats?

Tots dos festivals musicals, donades les mesures sanitàries que afecten directament la capacitat de públic, no podien aquest any assumir el seu pressupost que fins ara s'ha mantingut sempre equilibrat, entre ajudes d'entitats i els imports de les entrades. Quan recuperem la normalitat de manera més general, es recuperaran també aquestes activitats.

L'hostatgeria interior en quin estat queda?

Durant els primers dies de juliol, si la situació sanitària es manté, tornarem a acceptar hostes, perquè acollir el foraster és una de les activitats bàsiques de tota comunitat monàstica. En limitarem el nombre i seguirem les indicacions sanitàries vigents per a aquests casos.

El programa estratègic Cosmos, de relleuament del monestir, com queda?

No s'abandona pas, és un pla estratègic a mitjà i llarg termini que ara amb els efectes de la pandèmia pot ser veu la seva aplicació amb uns altres terminis, però segueix essent el full de ruta.

Com heu viscut i viu aquests canvis la comunitat monàstica?

D'una banda, amb molta preocupació. Malgrat les dificultats de fa temps d'una part de l'activitat al voltant del monestir, el tancament motivat per la pandèmia ha tocat de ple la nostra vida de cara a l'exterior. D'altra banda, i aquesta és la principal, amb el dolor d'haver de veure com des de la Fundació Populus Alba es prenen mesures sens dubte necessàries però molt doloroses perquè afecten la vida de moltes persones.

Davant d'aquesta trista notícia, l'Evangelí pot il·luminar?

Sempre l'Evangelí ens ha de guiar. El cert és que podem pensar que quan es tracta d'activitats econòmiques apartem l'Evangelí, però no ha de ser pas així; dol molt veure persones afectades, però per mantenir l'activitat a nivells sostenibles es feia impossible seguir amb la situació anterior a la pandèmia. Per a la comunitat, viure a Poblet és una joia, però també implica una càrrega específica no pas menor. Viure l'Evangelí i la Regla de sant Benet en aquest marc també té les seves dificultats específiques, però l'Evangelí sempre il·lumina.

«A mesura que es recuperi la normalitat anirem recuperant la totalitat de l'activitat turística»

«El manteniment de Poblet implica una gran despesa a la qual, gràcies a les administracions, es pot fer front»

«L'hostatgeria interior tornarà a acceptar hostes, si la situació sanitària ho permet, a principis de juliol»

 Barcelona

És una peregrinació (presencial o virtual) a set parròquies de l'arquebisbat de Barcelona

El Camí de Sant Josep, proposta de fe i cultura per a la família

IGNASI MIRANDA / CARME MUNTÉ
Barcelona

L'Any de Sant Josep, convocat pel papa Francesc en el 150è aniversari de la declaració de sant Josep com a patró de l'Església, té a l'arxidiòcesi de Barcelona una cita pròpia, amb el Camí de Sant Josep, organitzat pel Secretariat de Turisme, Pelegrinatges i Santuaris.

Es tracta d'un itinerari de peregrinació (presencial o virtual) a les set parròquies de l'arquebisbat de Barcelona que tenen com a titular Sant Josep o la Sagrada Família, repartides per les ciutats de Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat, Badalona i Mataró, i quatre grans esglésies com la catedral, on hi ha la capella de Sant Josep del gremi de fusters; el Seminari diocesà, que el té com a patró; el santuari de Sant Josep de la Muntanya, i la basílica de la Sagrada Família d'Antoni Gaudí.

Tal com destaca Mn. Josep Maria Turull, director del Secretariat de Turisme, Pelegrinatges i Santuaris de l'arxidiòcesi, aquest camí «s'inspira en altres grans camins, com el de Sant Jaume i, més recentment, el de Sant Ignasi de Loiola». Segons Turull, «es vol oferir un mitjà de creixement en la devoció a sant Josep i aprofitar-la, des de la seva manifestació en moltes parròquies, amb una invitació perquè cadascú pugui fer un pelegrinatge a aquests set llocs». El també rector de la basílica de la Sagrada Família subratlla que «és un camí que cadascú pot fer al seu ritme i de la manera que li vagi millor», i que «es tracta d'organitzar-se, en hores diverses i freqüències mensuals, i d'aprofitar la riquesa de cada lloc de l'arxidiòcesi».

Els pelegrins hauran de sege-

Santuari de Sant Josep de la Muntanya.

Salve, custodi del Redemptor
i espòs de la Verge Maria.
A vós Déu us confia el seu Fill,
en vós Maria va dipositar la seva confiança,
amb vós Crist es va forjar com a home.

Oh, benaurat Josep,
mostreu-vos també pare per a nosaltres
i guieu-nos en el camí de la vida.
Obtingueu-nos gràcia, misericòrdia i coratge,
i defenseu-nos de tot mal. Amén.

Credencial del pelegrí que es pot descarregar a la web.

JOSEP MARIA TURULL
«Aquest Camí de Sant Josep està pensat per al turisme de proximitat, de Barcelona i de les diòcesis veïnes»

llar a cada temple la seva cartilla de certificat un cop finalitzada la pregària i la meditació al voltant dels textos bíblics, que ens parlen de sant Josep, els seus goigs i dolors, i fragments de la carta *Patris corde*, amb què el papa Francesc ha convocat l'Any de Sant Josep.

El pelegrinatge es pot fer fins al 8 de desembre, Solemnitat de la Immaculada Concepció i data conclusiva de l'Any de Sant Josep. Els diocesans que participin en aquest camí de devoció espiritual rebran el seu certificat com a pelegrins de Sant Josep. Entre les iniciatives vinculades a aquest any destaca un senzill joc (el Joc de Sant Josep), que es va oferir en l'extra del Full Dominical de diumenge 2 de maig, amb unes imatges que es poden retallar per ser col·locades en una de les esglésies que hi ha representades. És una manera d'ajudar les famílies a participar en aquesta iniciativa diocesana. Un cop completat el joc, es pot enviar una fotografia a l'adreça electrònica anydesantjosep@arqbcn.cat per rebre com a retorn una estampa de Sant Josep pròpia d'aquest any.

El director del Secretariat de Turisme assegura que «aquest Camí de Sant Josep està pensat per al turisme de proximitat, de l'arxidiòcesi de Barcelona i també de les diòcesis veïnes, i és la manera de descobrir la pròpia diòcesi, ja que sovint manca l'estímul per fer-ho». En aquest sentit, Turull elogia el fet que «es poden redescobrir o conèixer parròquies de barris més humils o populars, per exemple a l'Hospitalet o a Nou Barris, altres de més notables com Sant Josep de Badalona, molt bonica i modernista, o de més antigues com els Josepets de Gràcia o Santa Maria de Mataró, tot sense oblidar la Sagrada Família o la catedral, que són molt més conegudes». També destaca «la presència del gran santuari de Sant Josep de la Muntanya on, a més, s'acullen infants sense família i necessitats».

Per participar en el Camí de Sant Josep, es pot anar a un dels punts de pelegrinatge, demanar la credencial i segellar-la en aquell lloc concret, com es farà en els altres llocs on es vagi. Més informació: turisme.esglesia.barcelona.

SIGNES D'AVUI

El tabú genera silenci

Fa menys d'un mes, vaig parlar amb la propietària d'una farmàcia que acostuma a llegir els meus articles. Em va dir que escrivia sobre el suïcidi d'adolescents. Vaig sintonitzar immediatament amb la proposta. Es tracta d'un tema tabú. Hi ha soroll de fons, però no acaba d'aflorar mai per convertir-se en una notícia de primera pàgina. La reserva obeeix al fet que es pugui produir un efecte crida. Podria servir de darrera empena per a un adolescent o jove que li hagués passat pel cap suïcidar-se. Tindria referents i, per tant, li facilitaria el camí per a l'execució del seu desig difús. Sovint, s'ha afirmat que l'excés d'imatges de boscos cremats fruit de les flames estimula que els piròmans en potència passin a l'acció. En el suïcidi d'adolescents po-

dria passar el mateix. Som davant d'un tema tabú, que s'alimenta del silenci. Es parla del suïcidi més del que pensem, però passa inadvertit. Si posem a Google la paraula *suïcidi*, juntament amb el terme nens, adolescents o joves, s'obtenen entre 15 i 36,5 milions de resultats. Al Google acadèmic, gairebé 81 mil. *Suïcidi amb Covid*, en aquest cas sense distinció d'edats, 68,2 milions d'entrades. En contrast, la paraula *Barcelona* aconsegueix més de mil milions de referències.

El suïcidi provoca un efecte devastador a l'entorn familiar o social.

El silenci alimenta el tabú, però la xerrameca buida no el destrueix

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

Ja sigui per no haver-lo advertit a temps, perquè genera preguntes sense respostes, per la dosi indigerible de sofriment personal, per tractar-se d'un fet irreversible... Si per fortuna s'aconsegueix una resposta, s'ha arribat tard. Falla la persona, però també el seu entorn, que de vegades en pot ser el causant quan hi ha hagut assetjament, *bullying*, abusos... Falla l'esperança. Sense futur, el present s'ensorra. Fallen els suports, com un trapezista que es llança al buit sense xarxa protectora. El confinament ha afavorit un increment important de suïcidis adolescents. Es pot prevenir, però cal saber-ho fer. El silenci alimenta el tabú, però la xerrameca buida no el destrueix. Cal anar al fons. Un tema prioritari de salut i de trobar sentit a la vida.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

La crisi política entre Espanya i el Marroc que hem viscut les últimes setmanes m'ha fet pensar —més aviat confirmar— el que sovint ens mostren els esdeveniments: els problemes polítics que es discuteixen en les altes esferes tenen les seves conseqüències més punyents en els últims de l'escala social.

Tots ens vam horroritzar en veure aquelles imatges de joves i adolescents vagant esmaperduts pels carrers de Ceuta sense saber què fer i ignorant el que els esperava.

No sé què passarà aquest estiu quan es comencin a veure els resultats dels adolescents que no han estat expulsats, aquells dels quals no s'han pogut fer càrrec els seus pares i que passaran a formar part dels discutits Menors Estrangers No Acompanyats. La gent protestarà,

FINESTRA A LA VIDA

Tot afecta més els últims

en fugirà com de la pesta, mentre ignoraran que ells són les veritables víctimes.

Vaig evocar la imatge i les paraules d'un d'aquests nois, ara ja un jove en via de recuperar-se i de començar a viure humanament, quan, en la inauguració del «pis d'oportunitats» de Missatgers de la Pau Catalunya i l'Hospital de Campaña de Santa Anna, ens assenyalava en un mapa mundi el seu recorregut d'anys per tot el nord d'Àfrica. La seva aventura ha estat coneguda pels mitjans de comunicació i ha espantat: una orfandat als 16 anys, un caminar sense rumb fix per Guinea Bissau, el Senegal, Mali, Burkina Faso, Níger i l'inforn de Líbia, on va caure en mans d'una banda... i finalment, l'angoixa d'anar a la deriva a l'oceà quan navegava amb un grapat d'emigrants

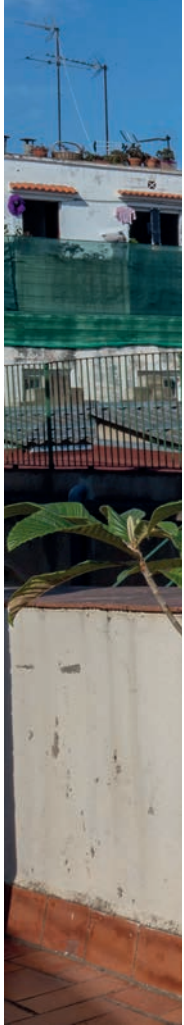
en una dèbil i precària barca.

Aquest noi ha tingut la sort de veure finalitzar la seva aventura en aquest pis que l'ha acollit i on podrà començar la seva vida de formació laboral. Però, tant de bo poguéssim arribar a tots els qui ho necessiten.

I jo em pregunto amb veritable angoixa: què serà de molts d'aquests nois que ara vaguen pels carrers de Ceuta o dels que els seus pares continuaran enviant pensant que milloraran la seva vida?

Els problemes polítics tenen les conseqüències més punyents en els últims de l'escala social

Compartir la pròpia intimitat

**La situació de les persones refugiades
i migrants demana comunitats d'acollida**

El jesuïta Pau Vidal va treballar durant vuit anys amb el Servei Jesuïta als Refugiats als camps de Libèria, Kènia i el Sudan del Sud; una immersió en la vida als camps de refugiats, on s'amunteguen persones obligades a marxar de casa a causa de guerres, persecucions i desastres naturals. Ara ja fa dos anys que va tornar a Catalunya, on té l'oportunitat de continuar treballant per les persones refugiades i migrants, però des de l'òptica del país d'acollida. Ell, que no ha deixat de caminar descalç com aquell que trepitja terra sagrada, és conscient de les dificultats que viuen aquestes persones a casa nostra, paralitzades i invisibilitzades per un sistema administratiu i burocràtic que els impedeix llaurar-se un present i futur amb dignitat; i que té en els Centres d'Internament d'Estrangers una de les realitats més inhumanes [vegeu pàgina 38].

Pau Vidal coordina la Xarxa d'Hospitalitat de la Fundació Migra Studium, que ofereix acollida a persones sol·licitants d'asil i migrades. Una hospitalitat que ha posat en pràctica la mateixa comunitat de cinc religiosos de la qual

Pau Vidal i Kaké a la comunitat jesuïta de Migra Studium, al carrer Palau de Barcelona.

PAU VIDAL
«Compartir la teva pròpia intimitat et fa sortir de tu mateix i entendre que l'altre no és una amenaça sinó una riquesa»

forma part, que el febrer passat va obrir la porta a dos nous membres: Aboubacar Sidiki Kaké, de Guinea Conakry, i Ebrima, de Gàmbia.

«Com a religiosos», diu Pau Vidal, «ens fa bé obrir les portes de casa i compartir la nostra intimitat, perquè, si no, la vida religiosa té el risc d'acabar portant un estil de vida poc en contacte amb la realitat del carrer, amb les situacions de dificultat. Compartir la pròpia intimitat et fa sortir de tu mateix i entendre que aquella persona que perceps com l'altre, el foraster, el que és diferent, no és una amenaça sinó una riquesa».

Des del 2018 s'han incorporat a la Xarxa d'Hospitalitat de la Fundació Migra Studium més de 68 llars acollidores, que han permès l'acollida de 65 adults i 8 menors.

«No em vols veure, però sempre ets a casa meva»

La història d'Aboubacar Sidiki Kaké, com la de tants compatriotes africans, ens parla de països que

són espoliats en els seus recursos naturals mentre la població viu en la misèria. Ens parla de l'avarícia dels països rics i la corrupció dels mateixos governants africans. I de joves que no tenen expectatives i que per això decideixen emprendre el camí del somni europeu, mentre posen en risc la seva vida i paguen grans quantitats de diners a les màfies. I ens parla també de les traves que els estats posen a les persones migrades i a la seva integració.

Kaké va sortir de Guinea Conakry el setembre del 2016 i al cap d'onze mesos va entrar a Espanya per Ceuta. Va passar per Cadis i va arribar a Catalunya el 2018. Després del seu pas per diverses entitats com la Fundació Putxet o l'Associació Cedre dels Caputxins de Sarrià, el febrer passat va arribar a la Fundació Migra Studium.

En un article a la revista de l'ACO *Sal i llum* (tardor-hivern 2020), esmenta un refrany del seu país que resumeix el joc d'Europa amb l'Àfrica: «No em vols veure, però sempre ets a casa meua.» És així, diu Kaké: «Exploten el nostre continent ple de riqueses i recursos, sense respectar-nos. No necessitem ajuda humanitària, sinó accés a educació, desenvolupar les nostres cultures, tenir cura dels nostres boscos i éssers vius i no enganyar-nos de venir a Europa com si això fos el paradís.» Ho subscriu Pau Vidal: «El sistema capitalista majoritari, que ha estat en parèntesi uns mesos a causa de la pandèmia, fa que una part molt petita de la població mundial es beneficiï dels recursos naturals dels països pobres, de mà d'obra barata, de persones que han de viure de l'economia submergida.»

Kaké reconeix que el somni europeu es va dissoldre tan bon punt va entrar a Espanya. En aquell moment va ser conscient que Europa no era el país de les oportunitats: «A l'escola estudiem Europa, però només la part bonica, la mateixa que ens mostren els mitjans de comunicació. Per això en tenim una imatge que no existeix en realitat. Des de Guinea no m'hauria imaginat mai que aquí hi hagués gent dormint al carrer, perquè només ens ensenyen les coses boniques. De fet, vaig ser voluntari durant dos anys en un menjador social de la Fundació BarcelonActua, al Raval, i

Des del 2018 s'han incorporat a la Xarxa d'Hospitalitat de la Fundació Migra Studium més de 68 llars acollidores, però en calen moltes més. Més informació: www.hospitalaris.org

ABOUBACAR SIDIKI KAKÉ

«Ens posen barreres perquè les persones no puguem tirar endavant; la part administrativa hauria de ser més fàcil»

vaig quedar en xoc de veure la gran quantitat de persones que no tenen diners ni per menjar.»

Acollida i hospitalitat

La Llei espanyola d'Estrangeria vincula la possibilitat de regularitzar-se a aconseguir una oferta de treball d'un any a jornada completa, cosa que condemna aquestes persones a passar anys en la invisibilitat més absoluta. «Per accedir al NIE (Número d'Identitat d'Estranger) he de presentar un contracte laboral d'un any a jornada completa, cosa inaccessible fins i tot per a les persones d'aquí», es lamenta Kaké. A més, per obtenir el passaport del seu país, necessari per a molts tràmits, està obligat a anar-hi personalment, amb el risc de no poder tornar a Catalunya. «Ens posen barreres perquè les persones no puguem tirar endavant; la part administrativa hauria de ser més fàcil.»

Mentrestant, Kaké fa cursos de formació de tota mena: teatre, gestió de residus municipals, fontaneria, reparació de mòbil... Això sí, d'un o dos mesos de durada, perquè, a cursos breus, sí que hi tenen accés les persones sense papers. Quan va arribar a Catalunya ja sabia castellà i, un cop aquí, ha estudiat català. Una bona ajuda són els mateixos jesuïtes, que sempre li parlen en català, o bé la seva parella lingüística, el Quim Cervera. També fa feines en l'economia submergida, que tampoc no duren gaire però que són l'única manera que tenen les persones sense papers de guanyar-se la vida. «Una economia submergida», denuncia Vidal, «que està pensada perquè aquelles persones que arriben a casa nostra cercant un futur millor siguin explotades i esdevinguin una subclasse treballadora per al benefici d'uns pocs».

Quan Kaké truca a Guinea Co-

Dia Mundial del Refugiat

El 20 de juny se celebra el Dia Mundial del Refugiat, que és quan l'Agència del l'ONU per als Refugiats (ACNUR) publica l'informe anual. Les dades que tenim són les referents al 2019, que ens parlen de gairebé 79,5 milions de persones desplaçades per la força arreu del món; 26 milions de les quals eren refugiades; 30-34 milions, infants.

D'altra banda, l'Organització Internacional de les Migracions (IOM) calcula que, a finals del 2019, al món hi havia gairebé 272 milions de migrants internacionals. És una xifra que creix cada any i que, segons l'ONU, representa el 3,5% de la població global. El 2000 era del 2,8%.

«Certament, és un fenomen que va a més, però el risc és plantejar-ho com si es tractés d'una amenaça», exposa el jesuïta Pau Vidal. «Com a humanitat hem de reconèixer que som fills d'una primera migració africana de fa un milió d'anys, i la migració, els desplaçaments i els moviments de població han estat part de la nostra història. És cert que els desplaçaments forçosos i les persones refugiades que fugen de conflictes ha augmentat de manera molt significativa, però els moviments de població no haurien de ser gestionats pels estats com un problema sinó com una oportunitat.»

L'ACNUR, en els seus informes anuals, revela algunes dades que posen en qüestió certs relats: el 85% de la població refugiada viu en països en desenvolupament, i només el 17% va ser acollida per països rics el 2019. 3 de cada 4 persones refugiades van ser acollides per països veïns. «Ni Europa ni els Estats Units ni Austràlia no poden objectivament dir que estan sent envaïts per persones refugiades», remarca Vidal, «perquè la majoria de persones refugiades estan a Uganda, Kènia, Etiòpia, Jordània o el Líban».

«Percebo unes societats occidentals molt autocentrades», conclou el jesuïta, de 43 anys. «Tenim un nivell de vida, d'oportunitats i de benestar que és inimaginable en moltes parts del món, i no només no el reconeixem ni l'agraïm, sinó que tampoc no el volem compartir. Durant molts segles, les fronteres no han estat un lloc de divisió, de tanques, de mort, sinó d'intercanvi cultural i comercial. L'Europa fortalesa ha decidit que vol protegir-se, quan de fet això ens condemna a desaparèixer i empetitir-nos, com a persones, famílies i societats.»

nakry per parlar amb els seus (la família, els germans, els amics), no fa com altres històries de migració que amaguen la realitat. Al contrari, explica totes les dificultats, però també els diu que a la comunitat dels jesuïtes de Migra Studium se sent com a casa, que són la seva família, perquè l'ajuden en tot el que poden, l'escolten quan està trist perquè no ha trobat feina o s'alegren amb ell quan està content.

Kaké té clar el seu somni: «Les meves expectatives de cara al futur són tenir la documentació per viure aquí, trobar feina, tenir un taller propi de xapa i pintura.» Com

també el té clar Pau Vidal: «El meu somni és que totes les llars cristianes facin l'experiència d'obrir la porta de casa seva i acollir l'altre, perquè en el fons, estan acollint Crist. Només cal obrir l'Evangeli i llegir Mateu 25.»

Com diu el papa Francesc en el seu missatge per a la 107ena Jornada Mundial del Migrat i del Refugiat 2021, que se celebra el proper 26 de setembre, «els fidels catòlics estan cridats a comprometre's, cadascun a partir de la comunitat en què viu, perquè l'Església sigui sempre inclusiva», i caminar «cap a un nosaltres cada vegada més gran».

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

La força de l'amor

Benvolguts i benvolgudes,

Molt sovint els cristians comuniquem una imatge de Déu com a ésser que tot ho pot, que tot ho sap, ple de capacitat i de senyoriu. I és ben bé així, tal com podem descobrir en la tradició bíblica i eclesial. Tanmateix, és important que afinem en aquesta concepció de Déu, no fos cas que l'entenguem des d'una perspectiva purament humana. I per a l'ésser humà massa sovint el poder està relacionat amb el prestigi, amb la fama, amb el domini sobre els altres, amb tenir o ser més.

El pensament bíblic, en canvi, ens brinda una imatge de Déu que tot ho pot, sí, però sempre i quan aquest «tot» es trobi en l'amor. No es tracta, doncs, d'un ésser superior capriciós, que fa anar els esdeveniments segons el seu antull, a l'estil de les mitologies clàssiques, ni d'un jutge que observa tothora la humanitat per a poder-la inculpar i retreure-li la seva ignorància o debilitat. El domini i l'autoritarisme no entren en els seus plans, perquè, de fet, són la contraposició a l'amor. La singularitat del Déu cristià rau en el fet que la seva «força» no es manifesta com a poder dominador, sinó donant-se totalment: com Amor fidel que es lliura totalment a la seva criatura. Al Déu cristià li interessa

més mostrar-se com a Amor que com a poder: més ben dit, li interessa mostrar sobretot el poder del seu Amor.

La seva aposta és, més aviat, crear homes i dones lliures, a imatge i semblança d'Ell. I és des d'aquesta llibertat que Déu fa aliança amb el seu poble, amb la humanitat. En efecte, l'aliança és signe del desig d'un Déu que no cerca en la seva criatura un esclau o un titella, sinó un ésser en plenitud que vulgui estimar-lo lliurement, amb el mateix amor que el seu. Per això Israel condensa la Llei en el precepte capital del Shemà: «Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'Únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tota la força» (Dt 6,4-5).

Els Evangelis expressen amb una força increïble aquesta identitat de Déu a través de la persona de Jesús de Natzaret. El seu poder es mesura per la recerca constant del bé i pel desig d'alliberar homes i dones dels seus egoismes i frustracions; un poder que no cau mai en el parany del domini, ni tan sols en demostracions de la seva identitat o raó.

Per aquest motiu, a Getsemaní, Jesús diu a Pere: «¿Et penses que no puc demanar ajut al meu Pare?

Ara mateix m'enviaria més de dotze legions d'àngels» (Mt 26,53). La seva autoritat rau en el seu propi anhel de crear un món nou, de veure brillar el regne de Déu segons el disseny etern del Pare. D'aquí que Jesús exclami: «He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa!» (Lc 12,49).

I Déu es manifesta com un pobre, assedegat del nostre amor, perdent-t'ho tot, fins al més extrem anorreament. La seva potència s'expressa en la pobresa, perquè, de fet, és Ell qui ens cerca des de la seva infinitud. La trobada de Jesús amb la samaritana n'és un símbol preciós. Jesús té set, cosa comprensible sota el sol d'un migdia assolellat a Samaria, però la seva set apunta a la set d'ella. Per això li diu: «Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré... es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna» (Jn 4,13-14). Desvetllar-la, centrar-la, aconseguir ser el centre de la seva vida és el que Jesús cerca amb ànsia i amb intel·ligència, portant el diàleg cap on vol. Ell té set de la set d'ella, com tindrà set de la set de tots a la creu, en el seu darrer sospir. Qui es pot resistir a un amor tan gran?

Ben vostre.

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Font inesgotable

Ja fa unes setmanes que ens trobem de ple en el període que l'Església anomena *temps ordinari*. Encara que l'adjectiu *ordinari* s'utilitzi sovint per referir-se a allò que és habitual i rutinari, aquest és un temps especial per trobar-nos amb Déu en la nostra vida quotidiana. Tot és gràcia per a aquell que és capaç de veure Déu en el dia a dia.

Aquestes setmanes, com ja ho vaig fer durant la Quaresma, voldria animar-vos a llegir amb fe la Sagrada Escripura. En particular, us convido a meditar la lectura de l'Evangeli de Marc, que proclamem en l'Eucaristia dels diumenges durant aquest any litúrgic.

L'Evangeli conté les paraules i les accions de Jesucrist. Cada paraula de Jesús és com un raig de llum que il·lumina la nostra vida. Si escoltem Crist amb atenció, arribarem a tenir els mateixos sentiments que ell (cf. Fl 2,5).

Pregar amb l'Evangeli és com endinsar-se en un cel ple d'estrelles les nits clares d'estiu. Cada vegada que el contemplem veiem un estel que no havíem vist abans. I és que el missatge de Jesús sempre ens sorprèn i ens aporta alguna cosa nova a la vida.

La Paraula de Déu pot ser alhora dolça i amarga (cf. Ap 10,10). Dolça, perquè ens dona força per viure, esperança i alegria. Amarga, perquè la Paraula sovint qüestiona la nostra manera de viure.

Diu sant Efrem que Déu ha amagat en la seva Paraula tresors molt variats, perquè qualsevol persona que s'hi apropï pugui enriquir-se i trobar-hi l'aliment que la faci créixer en la fe i en l'amor. I és que l'Evangeli és una font inesgotable de la qual tots podem beure.

Quan llegim junts l'Evangeli, deixem que Crist entri en la nostra vida i es quedi amb nosaltres. La Paraula de Déu cura les nostres cegueses i ens converteix en un sol poble, unit i solidari amb tots els nostres germans i germanes, però especialment, amb aquells que pateixen la marginació i la solitud.

Avui l'Església ens convida a llegir l'episodi de l'Evangeli de Marc conegut com la tempesta calmada (cf. Mc 4,35-41). El relat és breu. Els deixebles naveguen en una barca al llac de Galilea. Jesús també és amb ells i dorm sobre un coixí. Tot d'una, s'aixeca una terrible tempesta que està a punt d'enfonsar la barca. Els deixebles, espantats, desperten Jesús i li demanen ajuda. Jesús s'aixeca, increpa el llac i arriba una gran bonança.

Tots podem sentir-nos, en alguna ocasió, com aquests deixebles de la barca. Moltes vegades, estem desanimats i desesperançats. Ens sentim ofegats en un mar de preocupacions. Ens pot semblar que Déu es desenten de nosaltres.

No obstant això, l'Evangeli vol transmetre'ns el missatge que, encara que sembli adormit, Jesús no deixa de cuidar-nos. Ell ens allibera de les nostres pors i ens condueix a bon port. Ens ho diu santa Teresa de Jesús en una de les seves cartes, amb aquestes precioses paraules: «Encara que dormi al mar, fa aturar els vents quan creix la tempesta.»

Benvolguts germans i germanes, Jesús és l'àncora de la nostra fe. Cap tempesta podrà mai separar-nos del seu amor. Demanem a Maria que ens animi a viure amb alegria el missatge de Jesús i a romandre units a Ell, que mai abandona la barca que és l'Església.

COMENTARI DE LA PARAULA

La tempesta arborada pels deixebles en resistir-se a creuar a la riba pagana

GLORIA MONÉS

Jesús, després d'exposar en tres succintes paràboles la manera com entenia ell que s'havia de realitzar el Regne de Déu (Mc 4,1-9.26-33), invita els seus deixebles a creuar amb la barca a l'altra riba, la riba pagana del mar de Galilea. Tot i que hi havia moltes altres barques que acompanyaven Jesús, els deixebles han deixat de banda la multitud i s'han endut Jesús tal com es trobava a la barca. L'actitud excloent dels deixebles provoca una gran tempesta: «Es produí aleshores un grandíol remolí de vent; les onades es llançaren contra la barca, fins al punt que la barca ja s'emplenava.» Jesús, del tot aliè a la tempesta que havien arborat els deixebles, «restava a popa, sobre un capçal, dormint». El despertem i li retreuen: «Mestre, ¿no t'importa que ens enfonsem?» El verb emprat aquí pel Còdex Beza, i recolzat per alguns manuscrits, «S'aixecà», a diferència de l'usat per la gran majoria de còdexs, «Es despertà», ens remet al primer anunci que feu el Ressuscitat a les dones per boca de «cert jove vestit de blanc»:

«S'ha aixecat!» (16,5-6). Dormició i acció d'aixecar-se anticipen en imatges la mort i resurrecció de Jesús. Ara, en actitud hieràtica, a semblança de JAHVÉ, conjura el vent i el mar i diu al vent: «Calla!», i al mar: «Emmudeix!» El domini de Jesús sobre els elements és total: «El vent amainà i es feu una gran bonança.» Aquest domini, però, no el pot exercir sobre els deixebles, que són persones lliures. Això sí, els retreu la seva covardia i la manca d'adhesió a la seva persona: «Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?» De moment, no han assimilat la lliçó: «S'esglaiaren amb un esglai enorme i anaven comentant entre ells: "¿Qui és, doncs, aquest, que fins i tot el mar i els vents l'obeeixen?"». Davant la tempesta del Covid que nosaltres mateixos hem arborat, Jesús continua parlant a través dels qui li presten la veu i actuant amb els qui li presten les mans, una munió de voluntaris al servei dels més necessitats.

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica

Què volen dir les paraules de Jesús «Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu»?

Aquestes paraules de Jesús, llegides de forma literal, moltes vegades han estat utilitzades per justificar abusos de poder. I, tanmateix, aquesta interpretació literal no acaba de quadrar amb altres paraules de Jesús: «Ja sabeu que els qui figuren com a governants de les nacions les dominen com si en fossin amos, i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder» (Mc 10,42). Fins i tot a l'Evangeli de Lluc diu que es fan anomenar «benefactors» (Lc 22,25).

En realitat, som davant de la resposta que Jesús donarà a l'intent de parlar-li una trampa. Ho explica molt clarament el text de l'evangeli: «...per sorprendre'l en alguna paraula comprometedora... sabem que dius la veritat, ... És permès?» (Mc 12). No serà l'única vegada que ho intentaran. Un altre bon exemple és el passatge conegut com el de «La dona adúltera» (Jn 8,1-11). Jesús, abans de la coneguda resposta, els anomenarà, com en altres ocasions, «hipòcrites».

Però aborem la resposta «doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar». Ho tractarem com una equació (o sil·logisme condicional):

Què és de Déu? Des de la fe només podem respondre: Tot!

Si tot és de Déu... què és del Cèsar? No res!

Del Cèsar no és res, o més ben dit, tot el que el Cèsar pugui rebre per administrar és de Déu. Només en aquesta dinàmica de reconeixement de Déu, i des dels criteris de bondat i misericòrdia, es pot legitimar l'acció de govern, inclosa la recaptació d'impostos.

Jesús, per tant, no va legitimar cap opressió. Això ho van entendre tan bé els deixebles que Pere dirà «Cal obeir Déu abans que els homes» (Ac 5,29).

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge XII de durant l'any

Lectura primera

Jb 38,1.8-11

Atura la insolència de les teves ones

Lectura del llibre de Job:

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permet de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

Al·leluia

Lc 7,16

Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta, Déu ha visitat el seu poble.

Salm responsorial

106

Uns comerciants que s'embarcaren i es feren mar endins foren testimonis de les obres del Senyor, dels seus prodigis en alta mar.

R. Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.

A una ordre seva es girà un huracà que aixecava grans onades: es veien al cel, es veien al fons, i, extenuats de mareig, no es tenien drets, no hi valia res la seva perícia. *R.*

En les seves penes cridaren el Senyor, i els salvà d'aquell perill: apaivagà el temporal i vingué la bonança, es calmaren les onades del mar. *R.*

I els va dur fins al port, plens de goig per la calma retrobada. Que reconeguïn els favors del Senyor, els prodigis que ha fet en bé dels homes. *R.*

Lectura segona

2Co 5,14-17

Ha començat un món nou

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

Evangelí

Mc 4,35-41

Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba.» Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que

les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta.» El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

Juny

20. DIUMENGE

Diumenge XII de durant l'any, Verd. Lectures: Job 38,1.8-11 / Salm 106 / 2 Corintis 5,14-17 / Marc 4,35-41 SANTORAL: Florentina, Fulgenci i Isidor; Silveri, p. i mr.

21. DILLUNS

Sant Lluís Gonçaga (MO), Blanc. Lectures: Gènesi 12,1-9 / Salm 32 / Mateu 7,1-5. Lleida: **Sant Ramon de Roda** (MO), Blanc. SANTORAL: Adolf, b.; Demètria, vg. i mr.

22. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 13,2.5-18 / Salm 14 / Mateu 7,6.12-14. O bé: *Sants Joan Fisher i Tomàs More* (ML), Vermell. Barcelona: **Sant Paulí de Nola** (MO), Blanc. SANTORAL: Beat Innocenci V, p.

23. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 15,1-

12.17-18 / Salm 104 / Mateu 7,15-20 SANTORAL: Agripina, vg. i mr.; Josep Cafasso, prev.; Zenó, mr.

24. DIJOUS

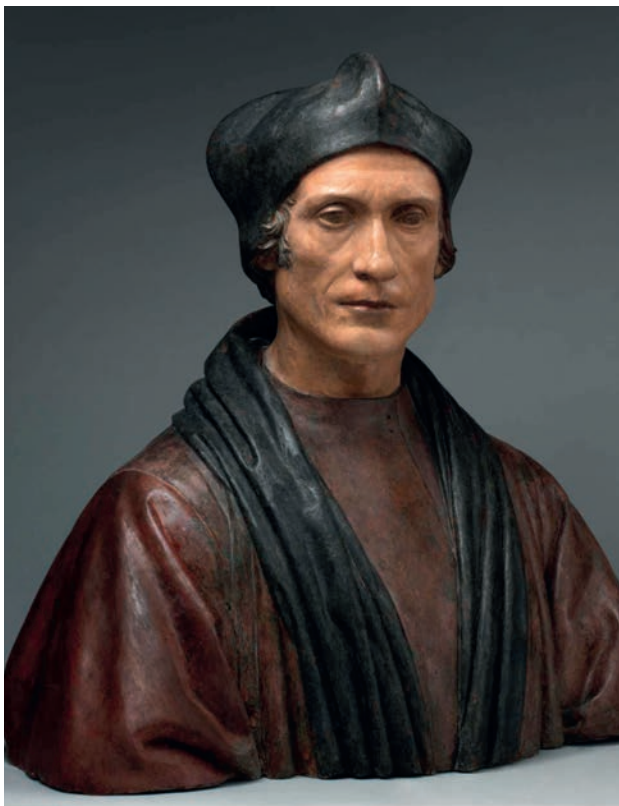
Naixement de Sant Joan Baptista (S), Blanc. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets 13 / Lluc 1,57-66.80

25. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 17,1.4-5.9-10.15-22 / Salm 127 / Mateu 8,1-4 SANTORAL: Guillem. ab.; Oròsia, vg. i mr.; Pròsper d'Aquitània, b.

26. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 18,1-15 / Salm Lc 1,46-55 / Mateu 8,5-17. O bé: *Sant Pelai* (ML), Vermell. Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell y Vic: *Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer* (ML), Blanc. SANTORAL: David, erm.; Joan i Pau, mr.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

El Sant 22 JUNY

Sant Joan Fisher

Al segle XVI el trencament amb Roma per part d'Enric VIII d'Anglaterra va implicar la persecució de les personalitats que es van mantenir fidels a l'Església catòlica. Probablement el màrtir més conegut és sant Tomàs More, però n'hi va haver molts d'altres, com ara sant Joan Fisher (1469 – 1535).

Aquest màrtir anglès va estudiar Teologia a Cambridge i va ser ordenat prevere. Ben aviat va destacar per ser un predicador excel·lent, i va acabar sent professor a Cambridge mateix i confessor a la cort reial. El 1504 va ser nomenat bisbe de Rochester i tutor del futur Enric VIII, aleshores encara menor d'edat. Quan anys després aquest rei es va voler divorciar de Caterina d'Aragó per casar-se amb Anna Bolena, Joan Fisher no li va fer costat. I quan posteriorment el monarca va trencar amb el catolicisme per crear l'Església anglicana, el nostre sant es va mantenir fidel a Roma. De resultes d'això, el rei el va fer empresonar, però Joan Fisher no va voler reconèixer mai el cisma anglicà, tot i saber que això el duria a la mort. Per la seva part la Santa Seu va intentar salvar-li la vida tot creant-lo cardenal, però aquesta pressió no va estovar el cort d'Enric VIII, i finalment Fisher va ser penjat. Per la seva fidelitat a Crist i l'Església, Joan Fisher va ser canonitzat el 1935 per Pius XI.

Religiositat popular i litúrgia

CONSOL MUÑOZ
Superiora general de les
Franciscanes Missioneres

La Comissió Episcopal Espanyola de Litúrgia va publicar un document sobre la pietat popular titulat *Evangelització i renovació de la pietat popular*, en què la definia «com la manera peculiar que té el poble (...) de viure i expressar la seva relació amb Déu, amb la Santíssima Mare de Déu i amb els sants». I el document continua dient que és una vivència delimitada no només a l'àmbit privat sinó, també, amb una dimensió comunitària i una participació eclesial.

Hem d'entendre aquesta religiositat popular com a expressió d'una realitat pregonada, que es transmet per mitjà d'actituds de fe profunda i senzilla, veritablement cristianes.

Les persones creients manifestem la nostra fe i conviccions religioses de maneres diverses (totes vàlides), segons les nostres característiques personals i culturals, i crec que totes són agradables al Senyor, de la mateixa manera que qualsevol pare accepta la manifestació d'amor dels seus fills, sigui quina sigui la diversitat d'aquesta manifestació. A tall d'exemple, què hem de dir d'algunes persones grans que entren en un recinte sagrat, i el primer que fan és besar els peus del sant Crist i, després, adoren el Santíssim Sagrament al sagrari? La seva pietat els porta a fer un gest d'amor cap al Senyor en el misteri de la seva mort (manifestació més visible per mitjà del

sant Crist) però, també, adoren el Senyor mateix present a la reserva eucarística. Diríem que alteren l'ordre del que és «religiosament correcte», però la relació que tenen amb el Senyor no queda alterada per aquest simple fet.

En paraules del document citat més amunt, l'Església ens diu que «la litúrgia i les devocions són dues maneres de viure i expressar el misteri de Crist, d'acord amb la peculiaritat pròpia de cadascú, la litúrgia actualitza el misteri, fent-lo present i operant sota el vel dels signes en l'aquí i l'ara de la celebració. Les devocions evoquen el misteri amb el piadós afecte de la contemplació, meditant-lo i estimulant la voluntat de qui contempla».

No hi ha dubte que l'Església en les seves celebracions litúrgiques, ens proporciona la vivència de la fe que professem però, també, la religiositat popular celebra la vivència d'aquesta fe, en el si d'una mateixa Església. Per tant, no són dues realitats religioses paral·leles, sinó la vivència diversa d'una única realitat religiosa, és a dir, de l'única fe de l'Església.

Missions Salesianes

Els salesians reparteixen aliments i productes de primera necessitat.

Campanya de Missions Salesianes per als més vulnerables

REDACCIÓ

«Rics i pobres piquen a la porta cada dia i ens demanen menjar per sobreviure des que va esclatar la guerra», expliquen els missioners salesians d'Adwa. I és que la regió de Tigray, al nord d'Etiòpia, viu una greu crisi humanitària a punt de complir-se set mesos de conflicte armat.

L'enfrontament està deixant milers de morts i més d'un milió de persones desplaçades. Més de 60.000 han hagut de fugir de casa seva cap a altres països com el Sudan, on els assentaments de refugiats estan desbordats. En les darreres setmanes, més de 45.000 persones han arribat a Shire i més de 35.000 a Adwa. «Els missioners ja visitem cinc assentaments a la zona amb milers de persones. Des de llavors, repartim aliments i altres articles de primera necessitat. El nombre de persones que arriba cada dia no deixa d'augmentar. Sembla que no té fi», comenten els missioners.

Més de 4,5 milions de persones d'aquesta regió al nord d'Etiòpia necessiten ajuda d'emergèn-

cia urgent per sobreviure. «El tall de les comunicacions, la manca de llum elèctrica, el tancament dels bancs i dels mercats han deixat la zona desproveïda i milions de persones sense res per menjar», assegura Eusebio Muñoz, director de Missions Salesianes.

Des de Missions Salesianes s'ha posat en marxa la campanya «Emergència Etiòpia» per donar suport a la població més vulnerable i als missioners salesians que treballen a Adwa, Shire, Adigrat i Mekelle, ciutats a Tigray. «Volem arribar a la major quantitat de població possible amb aliments, medicaments, articles de primera necessitat...», indica Muñoz.

En els tres primers mesos de l'any els missioners salesians a Tigray ja han atès més de 3.800 famílies amb aliments i articles de primera necessitat, incloses persones desplaçades i amb atenció especial a nens, nenes i joves i a les mares amb menors al seu càrrec. Els missioners també estan arribant a la població eritrea més vulnerable a la regió.

Més informació: <https://misionessalesianas.org>.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Burles

No li sembla preocupant l'augment de burles a la fe cristiana? Un polític feia burles de la fe catòlica a la seu parlamentària...

Sembla que al nostre país surt gratis insultar els cristians. Fa uns anys, el papa Benet XVI, en rebre les cartes credencials de la nova ambaixadora d'Espanya, va al·ludir ben clarament a les «maneres sovint sofisticades d'hostilitat contra la fe» i a la marginació de la religió recurrent a la denigració i la burla. El Pontífex denunciava tot això com una violació al dret fonamental a la llibertat religiosa inherent a la dignitat de la persona humana. En ambients diplomàtics es van interpretar les paraules del Papa com un clar missatge als responsables del país perquè no es tolerin aquests fets. En una societat civilitzada i que pretén construir una convivència justa i pacífica, els fets que vostè esmenta són absolutament injustificables. Els catòlics hem de fer servir totes les vies legals per tal que aquests comportaments siguin erradicats. Cal fer sentir la nostra veu i protesta de manera organitzada i intel·ligent. Sé que, per exemple, E-cristians va organitzar una campanya de protesta per l'abús que vostè comenta. Algun polític hauria de rebre classes d'urbanitat, que és la primera forma del respecte, i de la mateixa caritat. També els partits haurien d'amonestar públicament aquests exabruptes d'alguns dels seus diputats, ja que al mateix partit hi ha nombrosos cristians. Vostè té raó quan diu que no s'atreveixen amb altres creients. Per què? Perquè els temen. Com a cristians, no volem ser temuts, però sí respectats. Exigim el mateix respecte que tribuïm als altres. Ni més ni menys. I cal ser més valents i actuar quan la fe catòlica és injustament i grollera maltractada. En aquest sentit, les campanyes ciutadanes ben gestionades donen fruits.

PER ENVIAR CONSULTES AL DR. MATEO:
elconsultori@hotmail.com
Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

El fàrmac de l'audàcia

Andalusia té les platges a punt per a les properes vacances d'estiu. Escenaris lluminosos, llocs per al descans. Les platges compaginen admirablement la sorra i el sol, amb l'aigua i les onades. I ens permeten contemplar horitzons infinits per a aquesta reflexió urgent que ens faci pensar i somiar. Pensar contemplant la realitat, i somiar imaginant el futur. L'estiu ens submergeix en un altre món i, tot i la pandèmia, els conflictes i els problemes, tots tenim necessitat de continuar caminant, sense defallir.

Repassant el magnífic llibre de Francesc Torralba, *Vivir en lo esencial*, em trobo amb el que ell anomena «l'únic fàrmac possible contra la por: l'audàcia». No l'hem de confondre amb la temeritat. Ser audaç no és ser imprudent. «L'audàcia, subratlla el doctor Torralba, és compatible amb la prudència i la responsabilitat, però dona la força espiritual per assumir els grans desafiaments sense acovardir-se.»

És urgent aquesta virtut en aquesta hora de tantes cruïlles. En la societat de la por és fàcil la deriva cap a un món caracteritzat per la televigilància global. La por obre la porta al control i el control posa a la picota drets tan fonamentals com les llibertats civils i també el dret a la intimitat. En la prosa diària, entre els mil sorolls clamorosos de les xarxes socials, ens trobem amb molts boscos i columnes, amb tants missatges i diatribes, que és difícil no perdre el temps i el camí que hem de recórrer. El gran perill d'aquesta hora no és només l'error sinó l'engany. I la pitjor actitud de totes, sens dubte, la por i el pessimisme.

Ara que torna l'estiu, amb la seva agenda de calors i colors, és un bon moment perquè les platges ens situïn en aquesta actitud de recerca que caracteritza els veritables pensadors. Ho deia el gran filòsof Julián Marías, dirigint-se als bisbes espanyols: «En temps de crisi, tres coses: pensar, pensar i pensar.»

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Reportatge magnífic

A vegades hi ha realitats que les veus cada dia però no acabes de ser-ne conscient fins que te les expliquen en tota la seva profunditat en un article. Aquest és el cas del magnífic i punyent reportatge sobre la situació laboral i vital dels joves publicat recentment a *Catalunya Cristiana* (núm. 2174).

Carme Munté ha sabut reflectir, a través de diferents testimonis, la situació d'impotència que viuen la majoria de joves davant, per exemple, la precarietat laboral, les dificultats d'accés a l'habitatge i, per tant, de la impossibilitat d'emprendre un projecte autònom o familiar. Aquesta radiografia no seria tan descarnada si no estiguéssim parlant de la generació de joves més ben preparada de la història. Joves que després d'una carrera universitària han hagut de fer un o més màsters i que ara se senten estafats perquè veuen que no es compleix allò que la societat sempre els ha promès «estudia molt i tindràs una bona feina».

Com a societat i com a cristians aquesta realitat ens interpel·la directament a reaccionar i actuar. Felicitats a *Catalunya Cristiana* per parlar dels joves donant veu als joves.

RAQUEL PARICI I PUJOL
Vic

Relació cordial

Des de fa un temps, alguns sectors de l'Església intenten agermanar espiritualment el cristianisme i l'islam, fet que em sembla negatiu, perquè no adorem la mateixa divinitat, malgrat que totes dues religions són monoteistes.

No trobo correcte cedir espais sagrats catòlics, com les esglésies, per a la realització d'actes d'altres

religions, tal com s'ha esdevingut amb el Ramadà en una parròquia barcelonina. Podríem els catòlics reunir-nos en una mesquita i realitzar-hi, posem per cas, un sopar de Nadal o una missa, per posar un exemple?

Està bé mantenir una relació cordial amb els nostres veïns d'altres religions, a la feina i a l'espai públic, però no oblidem que practiquem religions diferents i que no adorem la mateixa divinitat. Vull un catolicisme cristià, no un sincretisme on sembla que tant se val pregar i adorar Jahvé com qualsevol altre déu.

MIQUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ
Tortosa

Un record del bisbe Manuel Iruita

He llegit molts escrits sobre qui fou bisbe de Barcelona, Manuel Iruita. Recentment, a *Catalunya Cristiana*, he llegit amb molt interès tant l'entrevista a Josep Maria Ràfols (número del 9 de maig), com l'article sobre la troballa d'una «suposada» relíquia (número del 30 de maig).

Jo ofereixo quelcom viscut per mi l'any 1936, justament abans de l'inici de la guerra civil. El bisbe Iruita va presidir el pelegrinatge de l'Hospitalitat de Barcelona a Lourdes. Com en altres ocasions, hi vaig anar amb els meus pares i els meus germans. Jo aleshores tenia 11 anys. Recordo que la meua mare, la meua germana Pilar i jo, quan el bisbe donava la benedicció als malalts, ens vam agenollar per rebre la benedicció amb el Santíssim.

Fou l'única trobada amb el bisbe i la recordo amb molt d'afecte. Jo era una nena, però recordo com si fos ara que vam rebre la benedicció del nostre bisbe.

MARIA FRANCISCA ALMIRALL
FUSTÉ
Filla del Cor de Maria de Barcelona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

El Museu Diocesà de Barcelona organitza una exposició sobre Corpus Christi

Anem de processó!

MAC

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Corpus Christi és la festa d'exaltació de l'Eucaristia. Es tracta d'una de les celebracions religioses més antigues que se celebren a Barcelona. Coincidint amb aquesta festivitat i dins de la commemoració dels 700 anys de la primera processó de Corpus documentada a la capital catalana, el Museu Diocesà de Barcelona acull i organitza l'exposició *Barcelona al carrer. Veure i ser vist. La processó de Corpus*.

«La processó de Corpus és la mare de totes les festes. Volem gaudir enguany d'un Corpus joïós i esperançat!», va desitjar Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Barcelona, durant la presentació de la mostra, el dimecres 2 de juny. L'acte també va comptar, entre altres personalitats, amb la presència de Mn. Robert Baró, director del Museu Diocesà de Barcelona, i del seu antecessor en el càrrec, Mn. Josep Maria Martí Bonet. En paraules de Mn. Baró, «aquesta exposició pretén explicar-nos què és la festa de Corpus Christi; d'on venim i cap a on anem». I va posar en relleu que és «una mostra temporal de llarga durada; d'un any com a mínim».

Al llarg de set segles, la processó de Corpus ha convocat la societat barcelonina a sortir al carrer per participar-hi

Peces excepcionals

Aquesta exposició, comissariada pels experts en cultura popular Amadeu Carbó i Nil Rider, ofereix una acurada selecció d'algunes de les obres més im-

portants de la col·lecció del Museu Diocesà de Barcelona. A través de les peces, el visitant pot apropar-se a aquesta festivitat, a la seva història i a la manera com, des de l'època medieval, les seves processons han convocat tota la societat barcelonina a sortir al carrer per participar-hi.

Cal destacar el sarcòfag de santa Maria de Cervelló (vers 1380), el retaule de sant Quirze i santa Julieta (1456-1460), un grup escultòric de fusta i terracota procedent de l'antiga col·legiata de Santa Anna de Barcelona (segle XV), el retaule de les santes Justa i Rufina (final del segle XV), els compartiments del retaule i la predel·la de sant Sever (1541-1542), el retaule de sant Ignasi d'Antioquia (segle XVI), un ventall processional de Corpus (segle XVIII), una custòdia d'argent (1790) i una taula de la processó de Corpus de Barcelona (1793), atribuïda a Joan Amat.

Obra cabdal

La gran obra mestra que s'hi exhibeix —i la més singular— la constitueixen les més de dues-centes peces de plom emmotllat i policromat que representen la processó de

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Corpus a Barcelona, realitzades al taller de Víctor Lleonart vers l'any 1895. «Aquestes figuretes de plom, que en el seu temps anaven adreçades als infants per tal que hi poguessin jugar, tenen avui dia un immens valor documental. Ara són un preuat objecte de col·leccionisme», va explicar Amadeu Carbó.

Detall del retaule de sant Sever (1541-1542).

Hi podem trobar els gegants de la ciutat, capgrossos, clergues, canonges, sacerdots, diaques, seminaristes, escolanets amb atxes, encensers, el bisbe, la custòdia sota el tàlem, el portador de l'estendard, el ball de bastons, trompeters a cavall, guàrdies municipals, militars, venedors ambulants de ginebra o de caramels... i el seguici acaba amb la carrossa del marquès de Castellbell.

L'exposició també recull elements del patrimoni immaterial tan rellevants com l'*Ou com balla*, una manifestació genuïna del Corpus barceloní. Petits i grans s'embadaleixen contemplant com l'ou buit, sobre el raig d'aigua d'un brollador, fa tómb sense caure. Cadascun d'aquests elements té un clar simbolisme pasqual. I és que la vinculació de l'ou amb la resurrecció de Crist és antiquíssima.

Circumstàncies adverses

La festa de Corpus Christi ha patit al llarg de la història els mateixos mals que han assetjat la ciutat. Epidèmies, guerres, moments de greu conflictivitat social, inclemències meteorològiques i inestabilitats de tota mena han alterat la celebració de la festa, sobretot la processó. La solemnitat, però, sempre s'ha adaptat a les circumstàncies per tal de poder-se celebrar. Un recull d'imatges de Guillem F. Gel, fotògraf oficial de la catedral de Barcelona, ens revela com van ser les celebracions del Corpus del 2020, un any marcat per la pandèmia del Covid-19 i el confinament.

Peces de plom que representen la processó de Corpus de Barcelona (1895).

MAC
Barcelona

Presentat l'Informe 2020 sobre el CIE de Zona Franca, elaborat per la Fundació Migra Studium

Vexació de drets humans

La pandèmia del Covid-19 va trastocar les expectatives de la política migratòria del Govern central. Arran de l'estat d'alarma i el confinament domiciliari de la població a partir del 14 de març, es va decidir, cinc dies més tard, l'expulsió o l'alliberament dels interns que hi havia als Centres d'Internament d'Estrangers (CIE) de tot l'Estat espanyol. Durant dos-cents dies, els CIE van existir sense internaments, fins a l'anunci del Govern central de reactivar-los el 23 de setembre.

Durant el primer trimestre del 2020, la tasca d'acompanyament als interns del CIE de Zona Franca (Barcelona) per part de la Fundació Migra Studium, entitat social fundada el 2003 per la Companyia de Jesús a Catalunya, va ser molt complexa pels inicis de la pandèmia. Pel que fa al darrer trimestre, la direcció del CIE, amb la complicitat dels òrgans judicials, va impedir la represa de les visites de qualsevol organització no governamental, fins i tot de familiars

i amics. Per tant, el CIE ha esdevingut un lloc amb un internament agreujat dins del mateix internament.

Aquesta és una de les conclusions de l'Informe 2020 sobre el CIE de Zona Franca, dut a terme per la Fundació Migra Studium, que porta per títol *Menys drets, més patiment* i que es va presentar el dilluns 7 de juny a la seu de Cristianisme i Justícia, a Barcelona.

Al llarg de les primeres deu setmanes del 2020, l'equip de voluntaris i voluntàries de Migra Studium es va fer present al CIE de Zona Franca amb els objectius d'oferir acompanyament psicosocial als interns, contribuir a reduir-ne els riscos de vulneració dels drets i afavorir una transparència i responsabilitat més gran per part de les autoritats.

L'equip de Migra Studium va rebre cinquanta-set peticions de visites —un 26% aproximadament del total de persones internades al CIE de Zona Franca fins al 19 de març— i va acompanyar personalment cinquanta-sis persones, tots homes, privades de llibertat. Gairebé nou de cada deu eren procedents del Magreb.

«Van ser reiterades les queixes dels interns sobre el fred insuportable a les cel·les durant les nits, la humitat constant al pati i a l'interior de les zones comunes i que els àpats se servien freds», va posar en relleu Joxetxo Ordóñez, coautor de l'informe. Per la seva banda, Ana Bosch, l'altra autora del document, va assenyalar que «als CIE abunda l'opacitat i no hi ha espai per als drets humans».

M. Carmen de la Fuente, coordinadora del Servei Jesuïta a Migrants i directora de Migra Studium, va explicar que «malgrat els dos-cents dies tancat, el CIE ha tornat a mostrar el seu rostre visible, físic i estructural de la voluntat cega de no acollir, de no reconèixer, de no atendre l'altre, el que és diferent, el que ve d'altres terres». I va denunciar «la incapacitat i la manca de voluntat» de les administracions per fer polítiques adients als projectes migratoris.

Durant dos-cents dies, els CIE van existir sense internaments

15

MOLTES FAMÍLIES VIUEN EN L'AMOR malgrat les dificultats

No seria oportú concloure amb una imatge pessimista la nostra reflexió i l'intercanvi consegüent sobre els missatges que el papa Francesc ens ha adreçat en el capítol segon de l'exhortació apostòlica *L'alegria de l'amor*, sobre el matrimoni i la família.

En l'anàlisi de **la realitat i els desafiaments de les famílies** potser ell ha fixat l'atenció més en els aspectes negatius de la realitat i en la gravetat dels reptes que ens cal afrontar, que no pas en la bellesa del matrimoni i les satisfaccions inherents a una vida de família que es distingeix pel lliurament mutu dels esposos i en la felicitat dels fills.

Per això, **és possible que Francesc s'hagi adonat del risc que podia suposar que ens quedéssim amb una imatge negativa de la realitat**. Això podria donar lloc a un pessimisme que afavoriria l'adopció d'una actitud recelosa i potser temorosa en iniciar la lectura del capítol següent, que és precisament una invitació a contemplar la bellesa del matrimoni i la família.

Aquest deu ser el motiu que justifica el contingut i el to del darrer dels apartats d'aquest capítol segon. Vegem-ho.

En efecte, **podem estar ben segurs que els darrers pensaments exposats en aquest capítol segon ens deixaran un bon record**, i d'aquesta manera ens prepararan per endinsar-nos en la lectura i la reflexió del vertader nucli d'aquesta formosa i rica exhortació apostòlica: els capítols tercer, quart i cinquè, en els quals analitzarem sense pressa la vocació al matrimoni, el caràcter de l'amor entre els esposos i la fecunditat conjugal.

Observem com Francesc ens invita a una acció de gràcies a Déu pel regal que ens ha fet en manifestar-nos el seu amor en la vida de moltes famílies que cada dia fan realitat els seus propòsits.

«Dono gràcies a Déu perquè moltes famílies, malgrat sentir-se lluny de la perfecció, viuen en l'amor, realitzen la seva vocació i continuen avançant, encara que ensopeguin moltes vegades al llarg del camí» (AL 57).

Amb aquestes paraules Francesc ja dona per descomptat que **la fragilitat humana és una realitat**, i que les llums i les ombres es barregen en el panorama que les famílies del nostre món conformen.

«Les reflexions sinodals ens mostren que **no existeix un estereotip de la família ideal**, sinó un interpel·lant *collage* format per realitats diferents, curulles d'alegries, esperances i problemes.

Moltes situacions que ens preocupen constitueixen autèntics desafiaments. No caiguem en la trampa de malgastar les nostres energies en lamentacions, en comptes d'intentar descobrir noves formes de creativitat missionera.

En totes les situacions l'Església sent la necessitat de dir una paraula de veritat i d'esperança. Els grans valors del matrimoni i de la família cristiana impliquen una continua recerca que constitueix una part essencial de l'existència humana.

Com van dir els bisbes de Colòmbia, si descobrim problemes d'algun tipus, hauríem de considerar-los un estímul per revitalitzar la nostra esperança i convertir-la en una font de visions profètiques, d'accions transformadores i de formes creatives de caritat» (AL 57).

Aquest és el gran repte que Francesc ens ha proposat: res de laments, sinó una invitació a noves formes de creativitat missionera.

En el nostre món d'avui, la realitat de les famílies és summament complexa, i ja hem tingut l'oportunitat d'observar que els desafiaments que els esperen són molt diversos i requeriran valentia i generositat per afrontar-los amb prou garanties.

Per això, ens caldrà elevar la nostra mirada i fixar els ulls en el pla de Déu sobre la humanitat, amb la finalitat de descobrir quina és la veritable *vocació de la família*. Ens hi ajudaran les reflexions que Francesc ens ha proposat en el capítol tercer de la seva exhortació apostòlica **L'alegria de l'amor**.

- Amb quina actitud iniciaràs l'anàlisi del contingut del capítol tercer d'aquesta exhortació apostòlica del papa Francesc sobre la família?
- Et sents preparat per acollir i assaborir els seus missatges? Els compartiràs amb els teus amics i amigues?
- En particular, creus que has adquirit la preparació necessària per al diàleg amb altres persones que no comparteixen la manera de pensar del papa Francesc sobre el matrimoni i la família?

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

S'han descobert dues noves espècies d'esquirol

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Es tracta d'esquirols que fan la seva vida a la regió de les illes de la Sonda (Malàisia i Indonèsia).

Ja sabem que constantment els biòlegs amplien la llista de les espècies vivents amb nous descobriments. Sembla, doncs, que no es pot dir pas que sigui una notícia notable que s'hagin trobat dues noves espècies d'esquirols. Certament, així es podria afirmar, tenint també en compte que, d'esquirols, se'n coneixen més de 280 espècies ben classificades. Però m'ha semblat que, en aquest cas, les circumstàncies de la troballa fan que tingui un cert interès i per això m'ha semblat bé explicar-vos-ho.

Es tracta d'esquirols que fan la seva vida a la regió de les illes de la Sonda (Malàisia i Indonèsia). La investigació ha estat liderada per l'Estació Biològica de Doñana (EBD), la qual depèn del CSIC. És, doncs, un èxit de la ciència espanyola, si bé la confirmació l'ha donada l'organisme internacional que s'encarrega de l'enregistrament de les espècies noves. Com segurament ja sabreu, per afirmar que un conjunt d'animals són d'una mateixa espècie cal constatar que les relacions entre ells són fecundes. Si no ho fossin, no serien ja d'igual espècie. Però això també es pot saber estudiant l'ADN de les cèl·lules dels vivents corresponents i comparant-los. L'estudi s'ha fet, com hem dit, sobre esquirols de la regió de la Sonda del gènere *Sundasciurus*. Hi havia dos grups que no semblaven pas d'espècie diferent de la totalment coneguda d'aquest lloc, però com que mostren certes variants, encara que semblaven ser variants només de raça, s'ha volgut comprovar i s'ha vist que calia considerar-los espècies diferenciades. El resultat s'ha publicat a la revista *Frontiers in Ecology and Evolution*.

Com que els estudiosos del tema són dels que diuen que cal evitar l'extinció d'espècies i una d'aquestes dues ara classificades té una àrea molt reduïda d'expansió, i, per tant, es troba amenaçada d'extinció, han fet una crida a la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura perquè posi en pràctica polítiques de protecció d'aquests animals.

I això és el que us en puc dir.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

En la gastronomia conventual, les espècies hi tenen un paper molt destacat, puix que donen als guisats un toc peculiarment gustós, imprescindible en molts plats. De les espècies més antigues i apreciades als convents i monestirs hi ha el pebre, la canyella i el safrà. Aquesta darrera és una de les espècies més valorada —i més cara!— en el mercat; tan sols un bri, o un petita polsada de safrà, ja dona un especial color i aroma a l'arròs o al peix.

La canyella és originària de Ceilan i té un sabor càlid i picant. Serveix per aromatitzar els guisats de carn i per potenciar el gust de les compotes i les begudes calentes, com ara el cafè i la xocolata. Per les seves propietats astringents, s'ha utilitzat en trastorns intestinals i per tallar la diarrea, mentre que el safrà s'ha usat com a sedant en la medicina tradicional. En canvi, el pebre és el fruit d'una planta oriental (llat., *Piper nigrum*; cast., *pimienta*), essent la primera i més destacada de les espècies.

El pebre és, doncs, molt aromàtic, ardent i de gust picant. A l'edat mitjana tenia alt valor econòmic, car s'havia d'importar des de l'Orient. A més de condiment i com a conservant, el pebre s'ha usat, també, en aplicacions medicinals. Els antics religiosos el

descrivien com un «fruyt que consta de uns granets de color rojench y sechs, de colors pardo, obscurs o negres, arrugats; y són aromàtichs, agres, ardents, cohents». El grau de maduració del gra de pebre en determina el gust i el color de les varietats existents.

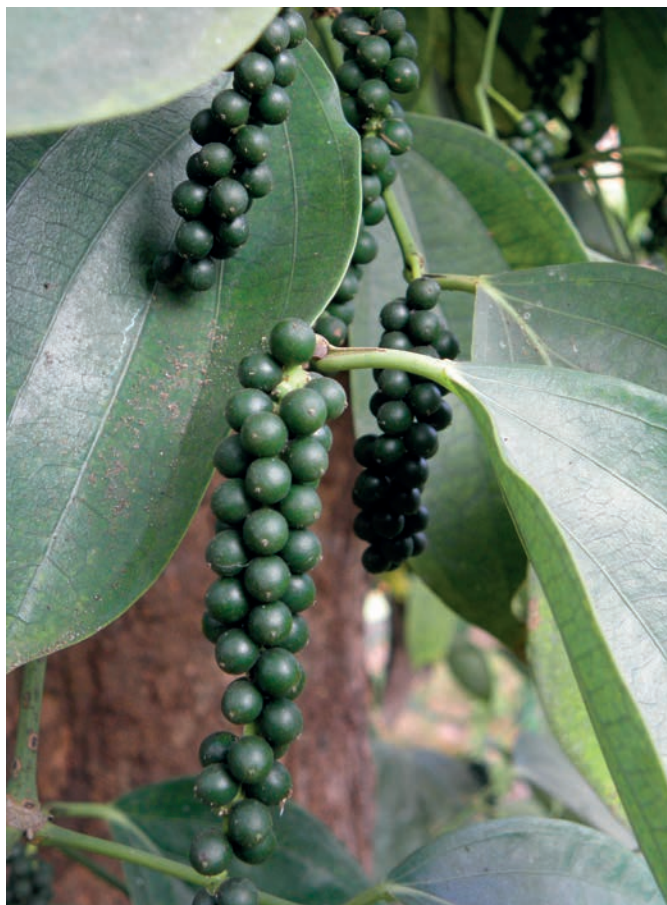
Pel que fa al pebre blanc, s'obté quan el gra ja és madur i, una volta assecat i molt, s'empra per condimentar la carn i el peix. Antigament s'obtenia de la maceració del pebre amb aigua de mar, «després de haver-se posat a remullar ab aygua de mar, y lo gra ha perdut la pell, obté lo color quasi blanch», escrivien els antics religiosos.

El pebre negre s'obté de la grana assecada del pebrer abans de la maduració, i és molt aromàtic i picant. El pebre verd s'elabora de la grana abans de madurar, dessecada i adobada, i és menys picant que el pebre negre, però molt més aromàtic. El pebre vermell prové d'una pebrera diferent, que és la pebrotera o bitxera (llat., *Capsicum annum*; cast., *guindilla*), que fa un fruit allargat de color vermell intens i d'un gust dolç-picant, que s'utilitza per condimentar els xoriços i la sobrassada, que els frares en deien «pebre roig» (cast., *pimentón*), elaborat a partir «de lo pebrot vermell

reduhit a polvos, y que serveix de amaniments a las viandes».

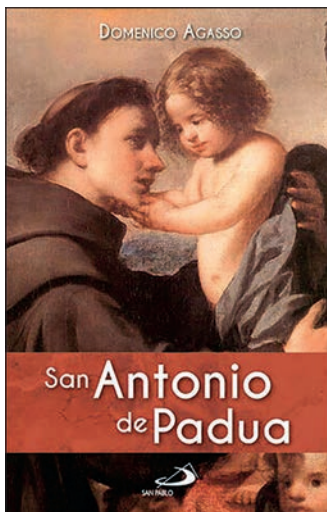
En la medicina medieval, el pebre s'havia utilitzat com a remei contra el mal de queixal, contra el mareig i com a antireumàtic i, també, com a insecticida per fer fugir els mosquits. A l'article vinent tractaré, si Déu vol, ja en la sèrie estiuenca, sobre algunes tradicions apícoles i el món de les abelles a Catalunya.

En la medicina medieval, el pebre s'havia utilitzat com a remei contra el mareig i com a antireumàtic.

TRADICIONS REMEIERES

El pebre i les espècies

DOMENICO AGASSO

San Antonio de Padua
San Pablo, 2021, 150 pàg.

Sant Antoni va néixer a Lisboa el 1195 i va morir a Pàdua el 1231. Han passat més de vuit segles, però aquest sant continua ensenyant a homes i dones d'avui, però sobretot als joves del segle XXI, a no romandre aferrats al passat, a no viure de nostàlgies, sinó a dedicar el temps present a assaborir les veritables alegries.

AGUSTÍ ROIG

Sant Agustí Zhao Rong i els màrtirs de la Xina
CPL, 2021, 31 pàg.

Agustí Zhao va ser un soldat xinès, nascut el 1746, al qual se li va encarregar la custòdia d'un grup de catòlics empresonats. Un d'aquests presoners, el prevere francès Joan Martin Moyë, li va parlar de la fe cristiana. Alliberat Moyë, Zhao se'n va anar amb ell i es va educar en la fe. Ordenat prevere, el 1815 va ser detingut i va morir a causa de les pallisses rebudes.

Llibres més
venuts el mes
de MAIG

JAUME CABRÉ

Consumits pel foc
Proa

DAVID GARCÍA i ROSER ROVIRA
JUANJO FERNÁNDEZ (il·lustracions)

Grans històries
Claret

JOSEP COLOMÉ, SÒNIA CAMANFORTE,
JOSEP M. MASACHS, CARME MILÀ,
MONTSERRAT MORATÓ

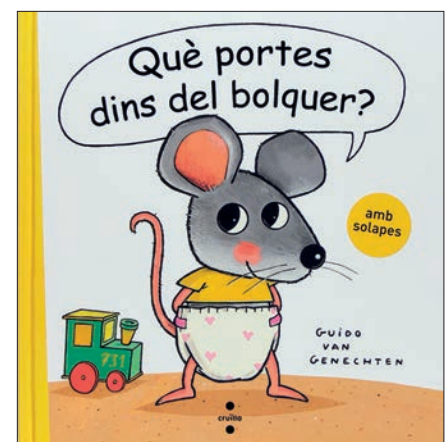
Dones invisibles?
Efadós

***claret**

JOSEP BORRÀS i DAMIÀ BORRÀS

La millor cuina de Menorca
Viena Edicions, 2021, 169 pàg.

De la caldera a l'oliago, de l'aguait als frits, passant per les oranes, els cocs i, per descomptat, la cèlebre maonesa... Des de fa segles, la cuina de Menorca ha estat farcida d'olors i sabors molt variats, fruit de la seva privilegiada situació enmig de la Mediterrània. El cuiner Josep Borràs i el seu fill Damià ens conviden a seure a taula.

GUIDO VAN GENECHTEN

Què portes dins del bolquer?
Cruïlla, 2021, 32 pàg.

El Ratolí és molt tafaer. Li agrada mirar sempre què hi ha dins de tota mena de coses, fins i tot als bolquers dels seus amics. Un llibre divertit amb solapes que parla de la curiositat d'un ratolí i del món tan complicat de les caquetes. Una història divertida per aprendre a fer servir l'orinal. Recomanat per a infants de 0 a 6 anys.

CRÍTICA DE CINEMA

JOSAN MONTULL
Salesià

Una història de redempció

El famós reporter de la II Guerra Mundial, W. Eugene Smith està fracassat i alcoholitzat. La revista *Life* l'envia a la ciutat costanera japonesa de Minamata, on la població ha estat devastada per l'enverinament per mercuri, resultat de dècades de negligència industrial. Smith se submergeix en la comunitat i les seves imatges atorguen al desastre una dimensió humana punyent.

La història d'aquest fotoperiodista és presentada en un film bonic i humà. Lluny dels seus histrionismes habituals, Johnny Depp dona vida a aquest fotògraf arruïnat econòmicament i moralment que es redescobreix ell mateix a través del compromís fotogràfic amb una comunitat afectada per una contaminació despietada.

El recorregut pels llocs de la tragèdia ecològica i la bondat i acollida de les víctimes reparen el cor malmès d'un fotògraf que ha tirat la tovallo-

la de la seva vida i que no creu en res, ni en ell mateix.

La seva fotografia més important va ser *El bany de Tomoko* que reflecteix el dolor i la immensa tendresa d'una mare que banya la seva filla sordcega i paralítica, víctima de l'enverinament per mercuri. Com una nova Pietat de Miquel Àngel, la fotografia estremeix a l'hora que compromet.

Smith afirma que molts pobles creuen que la fotografia roba part de l'ànima als que són fotografiats, però ell creu que és el fotògraf qui pateix aquesta afecció en la seva ànima. I, certament, la seva ànima es va transformant a la vegada que retrata tant de dolor.

El muntatge, la fotografia i la banda sonora excel·lent de Ryuichi Sakamoto fa que el film es desenvolupi per tortuositats tranquil·les i profundes que commouen l'espectador al llarg del metratge.

El fotògraf de Minamata és una història de redempció, una denúncia de totes les agressions que viu el planeta, la nostra casa comuna, un al·legat a favor d'una ecologia humana.

El muntatge, la producció, la fotografia, la banda sonora i els impagables títols de crèdit finals fan d'aquesta obra una pel·lícula molt apreciable.

EL FOTÓGRAFO DE MINAMATA

DIRECTOR: Andrew Levitas
GUIO: David Kessler,
Andrew Levitas
INTÈRPRETS: Johnny Depp,
Bill Nighy, Hiroyuki Sanada,
entre altres
MÚSICA: Ryuichi Sakamoto
FOTOGRAFIA: Benoît Delhomme
Drama biogràfic
Regne Unit
115 minuts

AMB BON HUMOR

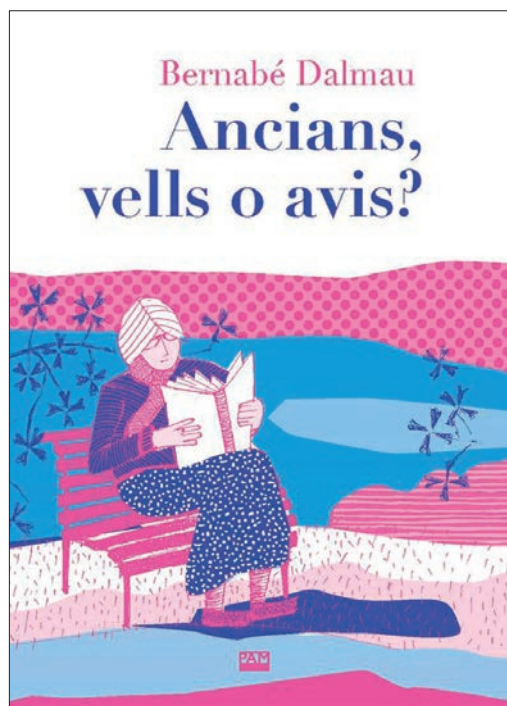

CRÍTICA LITERÀRIA

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Llibreter

L'acceptació de la vellesa

BERNABÉ DALMAU

Ancians, vells o avis?

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2021, 81 pàg.

Podria dir que parlo, o escric, des de l'experiència dels meus 84 anys, però seria fer trampa perquè no tots gaudim o patim el mateix nivell de salut i les circumstàncies familiars o socials poden ser, i de fet són, diferents en cada cas.

L'autor ha meditat bé el tema i l'exposa amb molta claredat, amb un text breu i concís. Deu haver pensat que, a certes edats, cal anar per feina i no embullar el cap amb grans dissertacions filosòfiques, i ho ha aconseguit. Evidentment, hi trobareu referències a la fe, no endebades, com a monjo i coneixedor de l'ànima humana, ens condueix, també, pels camins de reforçament espiritual on, qui hi camini, hi trobarà un bon suport en l'ancianitat.

Tot just començar, a la primera pàgina, ja ens diu: «L'ancianitat ha de ser acceptada i, així, superada; no rebutjada, sinó estimada com a valor.» I dins el mateix valor d'acceptació també ens avisa: «No hi ha res pitjor que voler continuar "ajudant" si no t'ho demanen, perquè, en realitat, és no haver assumit el retir i acabes fent nosa. Quants successors s'han d'empassar la saliva perquè el predecessor no s'acaba de retirar.» I això ho hem vist en tots els estaments i massa sovint.

El llibre és de lectura fàcil i convé llegir-lo com a ajuda i amb l'esperit obert, perquè, de vegades, el dia a dia ens empeny i no ens adonem que ja tenim una edat, preciosa, sí, però cal tocar de peus a terra i seguir sent més una ajuda que una nosa. Dependrà de nosaltres.

RAUXA

El país de l'oblit (i 2)

Com correspon a tot el sud d'Europa, les terres de parla catalana i les de parla castellana han donat en abundància grans homes de lletres: des de Lluïl, Descloï, Bernat Metge, Martorell i Ausiàs March fins a Verdaguer, Maragall, Guimerà o Riba; des de Jorge Manrique, santa Teresa, sant Joan de la Creu, Cervantes, Quevedo i Lope de Vega, fins a Baroja, Unamuno, Machado o Azorín. En qualsevol de les dues llengües hi ha prou poetes per omplir de mausoleus tota una catedral. Però endebades la cercarem.

Per a la majoria dels nostres conciutadans, Joanot Martorell o Miguel de Cervantes són noms que s'aprenen a l'etapa escolar, i poca cosa més. Al llarg de tants segles ningú no ha sentit la necessitat de construir i aplegar els monuments que recordin aquestes personalitats. Es pot arribar a entendre que les circumstàncies polítiques hagin fet més difícil aquest homenatge col·lectiu pel que fa als autors de llengua catalana, però és incomprendible que això hagi succeït amb els autors castellans, perquè en aquest cas no es comptava amb la suspicàcia de cap instància oficial, més aviat al contrari. Aquesta manca de memòria no es deu a cap circumstància política desfavorable, sinó a una anomalia profunda, a un defecte del caràcter col·lectiu. La vivacitat d'una llengua i d'una cultura no depenen només —ni tan sols principalment— de l'existència d'un estat o no, d'una determinada estructura política o d'una altra. Tot això serveix de poc si prèviament la desídia i l'individualisme més mesquí han afeblit la capacitat d'assumir com a propis els noms del passat. En definitiva, no experimentem que Ramon Llull o Joan de la Creu continuïn vius enmig nostre i, encara més trist, aquest oblit ni tan sols ens fa vergonya.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

BUFANÚVOLS

El **diumenge 20 de juny**, a les 12.00, Bufanúvols representa l'espectacle infantil *L'Ocell d'argent* a l'autèntica Teatre (c/ Martí, 18 – Barcelona). Més informació: bufanuvols.net / 680 680 955.

CARLES DE FOUCAULD

El **dimarts 22 de juny**, a les 19.00, presentació del llibre *Carles de Foucauld i l'espiritualitat del desert* de Josep Lluís Vázquez Borau. Hi intervenen diferents persones de la Família Foucauld, el rector del Seminari, Mn. Salvador Bacardit, i el bisbe auxiliar Xavier Vilanova. Lloc: sala Sant Jordi del Seminari (c/ Diputació, 231 – Barcelona).

SANT JOSEPMARIA

El **dissabte 26 de juny**, a les 12.30, Mn. Ignasi Font, vicari de l'Opus Dei a Catalunya, presideix una missa a la basílica de la Mercè de Barcelona amb motiu de la festivitat de Sant Josepmaria.

CANTATA SOLIDÀRIA DE BACH

El **dissabte 26 de juny**, a les 20.15, a l'església dels carmelites de Badalona, el Conjunt Instrumental del Conservatori i Solistes interpreten la Cantata BWV 146.

SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **diumenge 27 de juny**, a les 18.00, concert del Cor Lerània amb obres de Mendelssohn, Bach, Brahms i Monteverdi; el **dimarts 29**, a les 19.00, festa de Sant Pere i Sant Pau: vespres, eucaristia, coca i completes (c/ Anglès, 55 – Barcelona).

ANY DE SANT JOSEP

El **diumenge 27 de juny**, a les 19.45, meditació sobre sant Josep a la paròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa de Barcelona (c/ Consell de Cent, 112).

NOVAHUMANITAS

El **cap de setmana 3 i 4 de juliol**, formació humana en línia *Viure l'amor*

veritable amb M. Ángeles de los Ríos. Més informació: tel. 616 164 006.

INTERIORITAT

Del **dilluns 5 de juliol al diumenge 11**, exercicis espirituals en silenci contemplatiu guiats per Beatrice D'Cunha a l'Espai d'Interioritat Francesc Palau. Inscripcions: centre@espaiinterioritatpalau.com.

Girona

CONCERT

El **diumenge 20 de juny**, a les 17.00, concert de cant i piano amb la coral Castellonina a la basílica de Castelló d'Empúries.

Sant Feliu de Llobregat

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Del **dilluns 19 de juliol al diumenge 25**, exercicis espirituals *Els set dies de la creació com a camí de renovació espiritual* amb el P. Bernat Juliol. Inscripcions: urc.info@gmail.com.

Terrassa

ANY «AMORIS LAETITIA»

El **dissabte 26 de juny**, a les 11.00, trobada via Zoom sobre *Aconseguir embaràs de manera natural amb problemes de fertilitat* amb Alicia Pastor. Organitza: Centre d'Orientació Familiar de Terrassa. Més informació: tel. 937 337 120.

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **dimarts 22 de juny**, jornada sobre art i cultura religiosa a Catalunya *Ortodòxia i heretgia a l'edat mitjana*; el **diumenge 27**, visita comentada *La tradició de les festes d'estiu: Sant Joan i Sant Pere*. Més informació: tel. 938 815 522.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Pels joves que es preparen per al matrimoni amb el suport d'una comunitat cristiana, perquè creixin en l'amor amb generositat, fidelitat i paciència

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f](https://www.facebook.com/catalunyacristiana) /catalunyacristiana

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

[i](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana) catalunya_cristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*
Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Agustí Codinach, Pere Fàbregues, Quique Fernández, Bernat Folcrà, Antonio Gil, Joan Guiteras, José Miguel Hernández, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Josán Montull, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Valentí Serra, Leticia Soberón, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat
(Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat
(Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: *Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)*

Autoedició i compaginació:
Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA*
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Els actes anunciats a l'agenda poden patir canvis amb motiu de la pandèmia

IGNASI MIRANDA

Coincidint amb la solemnitat de l'Ascensió del Senyor i de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, diumenge 16 de maig, Samuel Gutiérrez va ser ordenat prevere de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat de mans del bisbe Agustí Cortés. Va entrar al Seminari l'any 2015, després d'una llarga etapa com a redactor a *Catalunya Cristiana* (1999-2015).

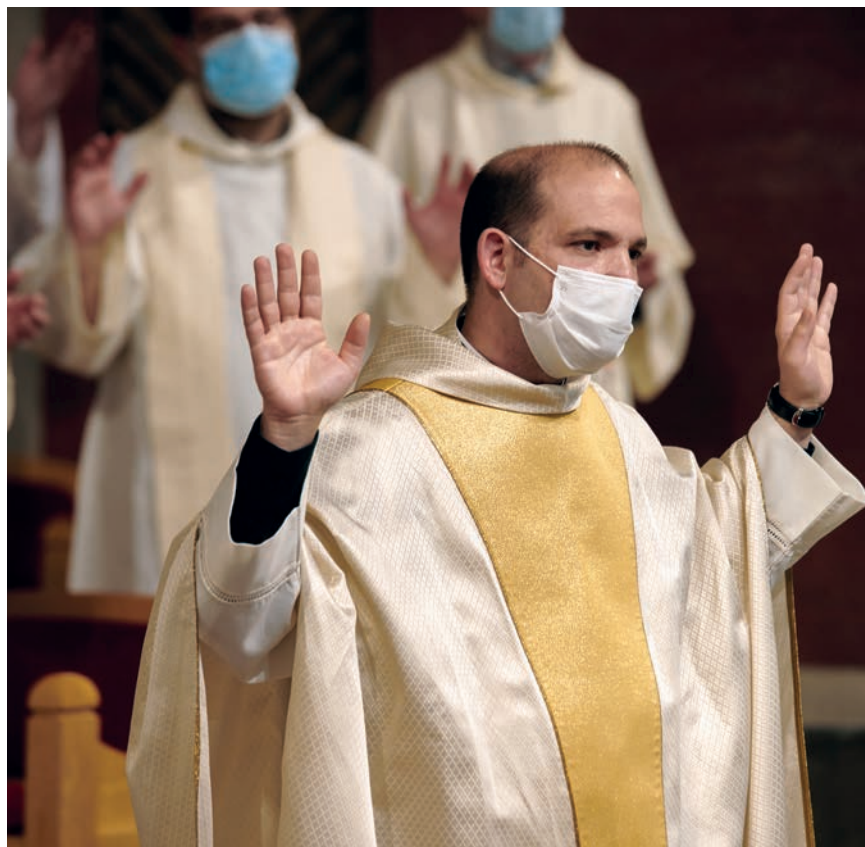
Com vius aquest moment, 7 mesos després de l'ordenació diaconal i cinc anys i mig després de l'entrada al Seminari?

El visc amb una barreja de sentiments. D'una banda, tinc molta alegria per haver estat escollit per servir i estimar l'Església com Déu l'estima i la serveix. És motiu de goig! De l'altra, el visc amb una mica de vertigen per la desproporció tan gran que hi ha entre la responsabilitat enorme del ministeri i la petitesa del servidor, la qual cosa també és bona perquè t'obliga a posar-ho tot en mans de Déu, que ho fa tot, i fer-nos disponibles. Es tracta de fer-ho tot des de la nostra petitesa, tot abraçant aquesta fragilitat, com tan bé ho expressa la Mare de Déu en el Magníficat.

Què representa ser ordenat sacerdot?

El sacerdoti és «donar la vida perquè altres tinguin la vida de Crist». Aquesta eloqüent definició del sacerdoti que fa el bisbe de Tortosa, Mons. Enric Benavent, expressa molt bé l'essència d'aquest ministeri de pasturatge i de servei. I així ho intento viure. El mateix dia que vaig ser ordenat, la Solemnitat de l'Ascensió, és una invitació a portar el cel a la terra, que és l'Eucaristia, de manera incipient i germinal, però anticipant el que serà el cel nou i la terra nova. Com a preveres, som cridats a agenollar-nos davant de la humanitat sofrent. Per això el papa Francesc insisteix tant que hem de ser pastors amb olor d'ovella i d'Evangelí, en aquest hospital de campanya que és avui l'Església, portant al món l'únic guariment veritable que és Crist mateix. El Senyor m'empeny a estimar el seu poble com Ell l'estima, fins a l'extrem, fins a donar la vida: «Pastura les meves ovelles.»

Samuel Gutiérrez, nou prevere de la diòcesi de Sant Feliu

Vicente Serrano

«Hi ha una continuïtat preciosa entre la feina de comunicador i el sacerdoti»

En aquest sentit, per part meua, el gran desafiament és no ser obstacle ni impediment perquè sigui Ell qui actuï i estimi el seu poble a través meu.

Com ha estat la crida de Déu al sacerdoti en la teua vida?

La crida de Déu s'emmarca, des de primera hora, en una relació d'amistat amb el Senyor. Amb 19 anys es produeix un encontre personal que em canvia la vida. A partir d'aleshores, el Senyor comença a revelar el seu somni per a mi, que passa inicialment per una consagració enmig del món, servint l'Església i coneixent-la a través d'aquests mitjans, que són Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*. Tot això ha estat, per a mi, una escola de vida. Després, en un moment donat, Déu em demana fer un pas més enllà del que és una professió i em convida a expropiar la meua pròpia vida en la missió d'edificació del cos de Crist, que és

l'Església. Hi ha una continuïtat preciosa entre la feina de comunicador i el sacerdoti: en la primàcia de la paraula, en la recerca de la veritat, en la importància de l'escolta i el discerniment, en el desig de construir un món millor... Haver treballat a *Catalunya Cristiana* ha estat un aprenentatge constant i una benedicció.

Després de la teua ordenació, quin és el teu primer destí?

El meu primer servei com a prevere és la parròquia de Santa Maria de Castelldefels, on vaig ser destinat com a diaca el mes de novembre passat i on actualment exerceixo com a vicari. És una comunitat molt viva, amb molta set de Déu, que m'ha acompanyat amb un afecte i un caliu extraordinaris. Des del primer dia em trobo com a casa, en família, tot caminant plegats i cooperant, cadascú des del seu ministeri i carisma, en la construcció del Regne.

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a **roca.es**

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca